

Karúsel
(pragmatiĉna iluzija)

Zdenko Kodriĉ

© Zdenko Kodriĉ

marec 2001

O s e b e

21-letni mladenič VOLKEC
21-letna natakaričica MARIJA
31-letni brezdelnež KLINGER
41-letna frizerka ANA
41-letni lastnik gostilne ŠEF

pustne šeme

Avtorjeva opomba: Najbolj drzni statistiki trdijo, da je na svetu dvesto milijonov ljudi, ki so prepričani, da so altruisti. Osemdeset milijonov je takšnih, ki hrepenijo po odvisnosti in živijo z občutkom krivde. In če so takšni ljudje proti svoji volji begunci in emigranti, po naravi pa občutljivi in bistroumni, je njihov položaj še slabši in njihova dejanja še hujša. Skrajno srhljiva in psihedelična.

Prvo dejanje

V bifeju VOLKEC, MARIJA, KLINGER in pustne šeme, ki odhajajo. So še mize, stoli, točilni pult in biljard s palicami, v ozadju blešči igralni avtomat, MARIJA in VOLKEC sta ob točilni mizi, KLINGER sedi. MARIJA VOLKCU zamrmra na uho melodijo znane popevke, potem zapoje.

VOLKEC: Lep glas imaš.

MARIJA: Veš, kdo jo poje v originalu?

VOLKEC: Kaj pa vem. Mogoče kaka pedrska ikona!

MARIJA: Ti bom dala - pedrsko ikono! Prava baba je, v srebrni obleki je čudovita, nedolžno bitje, polna sebe, čisto bela, en tak človeški biser, res, steber od človeka. Ko vila, majke mi. Jaz sem jo že videla. Rada bi imela tako poročno obleko, srebrno, z nežnim vezenjem in ... Kdaj se bova poročila, Volkec?

VOLKEC: Ko je pokrita s srebrom, je mogoče res lepa. Ampak ta baba pije. Zato je taka: polna od tekočine, bela od šnopsa in človeški biser, ker je brez dlake na jeziku. In na stegnih nima ... No, pomagaj mi, kako se že reče pomarančasti koži tam spodaj? Ne veš? Kaj da ne! Ko sem že pri koži, tebi manjka stajling, Marija! Ti bi tudi morala imeti svojo stilistko in vizažistko, ja, tudi ti - Marija! A se sploh kdaj cela in naga pogledaš v ogledalo?

MARIJA: Nehaj s tem! Neolikan si. To si prinesel od tam, kaj.

VOLKEC: A si sploh kdaj izmeriš maščevje na bedrih, maščobno maso na riti, svojo klaftro sala? Ti sploh veš, kaj je to kozmetika, zakaj so izumili fitnes, strečing in lifting in tiste gvihte in raztegovalnice in kopeli in masaže!

MARIJA: Vem.

VOLKEC: En drek veš, Meri! Za krave si ga niso izmislili, ne, tako nor pa svet spet ni. A, ti sploh veš ... *(se nasloni na biljardni palici, skoraj pade)* Pizda - nekaj je narobe z mano. Tako zgodaj že dolgo nisem pil. *(sede h Klingerju)* A sploh veš, zakaj je Pamela Anderson iz Obalne straže tako vitka, suha, noro lepa?

MARIJA: Ne vem, briga me, majke, sicer pa tvoja Meri tako in tako nič ne ve! Operirane joške ima. Valjda!

VOLKEC: Operirane joške, operirane joške, nisem te tega vprašal! Vprašal sem te, zakaj je tanka v pasu?

MARIJA: Nič ne žre!

VOLKEC: Kje pa. Reber nima, spodnjih reberc nima, muca papala, veš, Meri. Odstraniš rebra, navlečeš steznik, zajameš sapo, zavežeš in telo, ko Barbika, sama sebi si jo lahko liže! *(iz rok se mu izmuzne palica)* Oprosti! Sploh ne vem, kaj mi je danes!

KLINGER: Kaj boš nakladal! Ob desetih si totalka. Not spravljaš, kaj, tam nisi smel, med muslimani, jebemomater, tam bi jaz crknil od žeje!

VOLKEC: Ni res. Nisem totalka, tablete jemljem! Marija, povej!

MARIJA: Priznaj, Volkec, vsaj enkrat priznaj, pismo rosno! Komaj prideš in spet začneš po svoje, kje si to videl! Če boš nadaljeval s tem, bova nehala. Res.

VOLKEC: Ne moreš nehat, poročila se bova, Meri! Že nekaj dni govoriva le o poroki. Proti meni sta! Ogroženega se počutim. *(pije)*

MARIJA: Jaz pa sem zgrožena nad tabo. Vedno bolj si tečen.

Nad pultom zasveti neonski napis »cafebar carousel«. MARIJA zamrmra uvodno melodijo.

VOLKEC: Lokal bom zamenjal.

KLINGER: Tablete zamenjaj s kruhom, stari! Danes se moraš odločit.

MARIJA: Zanima me, kdo ti bo dal pir na kredo. Takih natakarič, ko sem jaz, ni več, majke mi, v tem zajebanem mestu že ne.

VOLKEC: Kelnaric res ni, šefi kelnaric pa so še. In to kaki! Pošteni, prijazni, radodarni, vse bi naredili za gosta, njihov gost je kralj!

KLINGER: Ja, ja, ker niso videli leva. Ti kar sanjaj! Pokaži mi enega takega šefa!

MARIJA: Moj je tak.

VOLKEC: Tvojega niti ne poznam. Nekaj me zanima, Meri! Zakaj ta usran bifejček ne premore niti enega kompjuterja, kamorkoli stopiš povsod pojejo tipke, modra svetloba zaslonov - tu pa, pizda - kemični svinčnik, usrani papirčki in predpotopni avtomati. Kje živiš, Meri, že brez registrirne blagajne si videti ko Kunta Kinte. Mater sem radoveden, kdo je tvoj novi šef! In veš kaj, zakaj si v tej luknji!

MARIJA: Nikoli ne bom tovorila računalniških programov semtertja in pazila na viruse in mejle, majke mi, nisem rojena za take sorte strojev. To je za ... To je za deco! Če ne moreš prijet, ni resnično!

KLINGER: Bi malo nehala s tem! Če sem odkrit, mene računalnik tudi ne zanima, jaz sem nor na stvarnost, na keš. Ko boš zaprla, gremo z bando v šotor. Praznovat vajino zaroko in pusta! Neverjetno, ampak resnično - fantovščina kot še nikoli, že pet let ga nisem sral za pusta. Nocoj bom klovn.

MARIJA: Jaz bom zvečer Pika nogavička.

VOLKEC: Če boš ti pika, bom jaz vejica trezen, bosta videla. *(pije)*

MARIJA: Ne me basat s takimi, pismo rosno. Ti si preveč noter, se mi zdi, ti ne moreš več ven. Danes je tvoja zadnja priložnost. Včeraj si mi rekel: jutri bom novi človek, brez tablet, brez piva ...

KLINGER: Stavim, da bo danes ponovil obljubo.

VOLKEC: Stavimo, Klinger! Danes je dan, ki se nikoli več ne bo ponovil. Boš videl! Koliko je ura? (*pogleda na uro, pogoltne tableto in spiije pivo*) Zadnji čas je, da neham s to kurčevo pijačo! Komaj čakam, da zaživiva skupaj, ti me boš rešila, Meri!

MARIJA: Stavimo za rundo, da se ne boš rešil iz dreka.

KLINGER: Za rundo? Za gajbo piva! Izgubil bo, še preden bo dal roko. Tak tip ne more zmagat.

VOLKEC: Ne poznata me. Tam spodaj se mi je posrečila strašna stava. Milijonček je padel. Meni, fotru in mami.

KLINGER: In stava? A si kakega mulca nasral?

VOLKEC: Ne. Fotrovega šefa. Stavil sem ... Ni važno.

MARIJA: Povej, Volkec moj!

VOLKEC: Da bo Bosna razdeljena na tri dele. To sem stavil.

KLINGER: Marš pa taka stava! To so vedeli vsi kurci tega sveta!

VOLKEC: Pa niso. Izgubili so, ker so rekli, da bo Bosna srbska. In potem sem še enkrat stavil.

MARIJA: In izgubil.

VOLKEC: Ja. Stavil sem, da se bomo sem, domov, vrnili vsi trije.

KLINGER: Zajebal si se. Prišla sta dva.

MARIJA: Pustimo to, ne smej se!

VOLKEC: Veš kaj, jaz bi ... A nimam ...

KLINGER: Vem, vem. Brez keša si. Marija, prinesi pivo!

MARIJA vključi radio, prinese steklenici piva.

KLINGER: Prižgi!

VOLKEC mu prižge cigareto, vžigalnik položi na njegove dlani.

KLINGER: Marija, a ti sploh veš, da imam v glavi neke načrte z vama. Kaj me zdaj tako gledaš? Res. Pojdi, mala, čao si, je že v redu, obdrži račun. Boš na koncu potegnila črto.

MARIJA odide k pultu.

VOLKEC: Vedno plačuješ. Poln si denarja, jaz pa vedno brez ficka. Odkod keš, stari?

KLINGER: Natoči! Od dela, od česa misliš!

VOLKEC: Ja, verjamem ti, od dela. Od zgoraj ti pade, ne!

KLINGER: Zajebavaš! Zgoraj ni nič. Če že cikaš na kaj, denar je vedno spodaj, na tleh, v spodnjih predalih, zapomni si, kaj pravi Klinger.

VOLKEC: Ti, a se vaša familija še vedno piše Klinger?

KLINGER: Še in ravno v tem času se mora tako pisati. Ne verjameš? Na, tu imaš pasoš, poglej!

VOLKEC: Ja - pizda res! Še vedno Toni Klinger, EMŠO 030609, davčna 36049, Stari grad devet. Sorodnika sva, dolgo nisem verjel, da sva. Eeh, zgodi se, tudi najboljšim familijam, kaj hočeš. Foter - kaj je z njim?

KLINGER: Nič. Živi pač. In moj stari je pravi in kršččen domorodec, da ne boš po nepotrebnem zaradi priimka sklepal kakega vruga ... In moja stara je sestra tvoje mačehe, tvoja mačeha je teta moji sestri in ... Čao si.

VOLKEC: Veš kaj, kdo je tvoja mati me čisto nič ne zanima, moja pa pusti pri miru, mene zanima tvoj keš!

KLINGER: Keš? Dolga zgodba.

VOLKEC: Pusti zgodbo. Ne zanima me. Zgodbe so v kinu, a greva, stari!

KLINGER: Ob tej uri, si zmešan, zdaj je čas za biznis. Te zanima, kako konkretno delo, Volkec? Slišiš, zakaj te kličejo Volkec! Tako ime, goni se!

VOLKEC: Stokrat sem ti to razložil, ti pa - zakaj te kličejo Volkec, zakaj te kličejo Volkec, mater si tečen s tem.

KLINGER: Pozabim, pač pozabim, ne, človek sem! Rundo, Marija!

MARIJA prinese pivo, na mizo položi še račun, odide k pultu.

KLINGER: Kaj noriš s tem, ne bom pobegnil, punca! Koliko je stara?

VOLKEC: Meri? Malo. Zakaj sprašuješ?

KLINGER: Ker sem strašno radoveden. Ker so take redke. Ker so natararice ponavadi falirane študentke, pičke skregane s kruhom in starši. In razredni pouk na pedagoški jim je glavna fora za mazanje oči! Marija pa ni taka, jaz jo le pogledam in vidim, ne v očeh, kje pa, to je finta za psihiatre in drugo golazen, jaz jo prestrelim skoz joške in v srcu vidim njeno vsebino, razumeš, Volkec. Tudi tebe bom zdaj zdaj prestrelil. Za vaju imam načrt, dol padeš, tak lep načrt! Za poroko rabiš denar, če se ne motim.

VOLKEC: In kaj vidiš v Mariji?

KLINGER: Poštenost. Punca ni za zajebancijo. Resna je. Resno službo išče ... Volkec, povej ji, da jo dobi pri meni. Jaz jo imam. Spodaj, Volkec, spodaj je biznis zanjo.

VOLKEC: Kak načrt imaš, Klinga!

KLINGER: Psss! Konspiracija! Ni treba, da sliši celo mesto. Nihče ne sme vedeti, da sva tu, razumeš!

VOLKEC: Marijo bi spodaj zbegalo. Ona hoče gor, povzpela bi se rada. Ali veš, kaj pomeni, povzpeti se, priti na vrh?

KLINGER: Ti me boš učil! Mulc si še. Iz nosa ti teče.

KLINGERJU pade vžigalnik, VOLKEC ga nemudoma pobere.

VOLKEC: Marija je rojena za gor, ne za dol. Dol gredo tebi podobni.

KLINGER: Marija je poštena, ona bo šla najprej dol, potem gor, razumeš, Volkec!

VOLKEC: Nehaj s tem Volkec, Volkec ...

KLINGER: Pa kaj je, kaj se šopiriš, vsi te tako kličejo, Marija tudi. Kaj bi rad ... Spizdi, dovolj te imam, res, na živce mi greš. Karkoli rečem, je narobe. Veš, nekaj ti moram povedati - kot sorodnik sorodniku, kot priča ženinu, razumeš - če ne bi bil prepričan, da je v tebi nekaj posebnega, norega, nekaj avanturističnega, bi ti zdaj že imel razbit gobec. Ne, ne bom nasilen, če pa me bo kdaj zaneslo, krivdo in posledice sebi pripiši, veš, tudi nad mano se včasih lahko zgrne kaj temačnega.

VOLKEC: Oprosti, nisem mislil ...

KLINGER: Že dobro, že dobro! V vednost ...

MARIJA: Kaj imata spet, dajta mir! Goste preganjata, majke mi! Nikogar ni!

KLINGER: Nič nimava, kaj tečnariš! Daj, rundo, Marija!

VOLKEC: Ne bom več pil, domov grem.

KLINGER: Počakaj, da končam z Marijo.

MARIJA *(se približa)*: O meni se pogovarjata? O čem, Volkec?

KLINGER: Že dobro, že dobro, sem postavi flaše, punca! In, adijo!

MARIJA se začudi, se obrne na petah in odide.

VOLKEC: Marijo bi rad, priznaj. Seksal bi, ne.

KLINGER: Ne. Poročil bi jo.

VOLKEC: Boš jo poročil, ja, moj kurec! Prepozen si.

KLINGER: Če nje ne bom, bom pa drugo. Še lepšo, še boljšo, bogato, ostro, Volkec, ostro kot britev. In duhovito! Poznaš jo, mislim, da jo. Ledena gora.

VOLKEC: Domov grem. Na fantovščino se moram pripraviti in plac v šotoru rezervirati. Pijan sem že! *(vzame stekleničko zdravil, poišče tableto in jo pogoltne s pivom)*

KLINGER: Spet žreš! Nor si! Smo rekli, da ne boš več.

VOLKEC: Grem ...

KLINGER: Počasni, počasni, kam boš zdaj hodil. Načrt imam.

VOLKEC: Kakšen načrt, stari? Daj, zini! Od radovednosti me bo razneslo.

Skroz vrata pokuka ANA. KLINGER vstane, VOLKEC je očaran.

ANA: Marija! Marija! Kapučino mi prinesi! V salon, zdaj ne morem k tebi, prosim. Boš?

MARIJA: Bom! Adijo!

Vrata se zaprejo. KLINGER obstoji kot okamnel.

VOLKEC: Stari! Klinga! Zbudi se! Hej, Klinger!

KLINGER: Si jo videl, Volkec! Si jo videl! Ledeno goro. Lasje ko morski valovi, oči ko jezeri in glas, ki stalno boža. Pesem, a, stari! Klinger ve ...

VOLKEC: Nič ne veš, fantaziraš! Daj, daj, baba kot vsaka druga ...

KLINGER: Še eno tako pa te ubijem, Volkec.

VOLKEC: Daj ga srat, takih pičk je na mojem faksu kot listja in trave. In še stara je, ne maram stila ala Santa Barbara! Še okrog tamale imajo belo ograjico, ne samo okrog hiše.

KLINGER: Nobena v mestu ni tako bogata in pametna, kot je ona, Volkec. Ne serji - stara!

MARIJA jima s prstom pokaže, naj utihneta. Odide s pladnjem iz gostilne.

KLINGER: Ti, Volkec, kaj pa študij?

VOLKEC: Dobro, dobro, stari, vsak dan bolj napredujem.

KLINGER: Slišal sem, da se je ustavilo. Nimaš keša, a, še sreča, da je moja stara v lekarni, brez tablet bi crknil.

VOLKEC: Kaj se je ustavilo!

KLINGER: Ni več prave paše, pravijo. Da se ne naješ do sitega, da ni več mesa zate, Volkec. Pa ja, da nisi spremenil vere!

VOLKEC: Kaka filozofija je zdaj to, stari! Prvič, nisem krava, drugič, že pet let ne žrem mesa, tretjič, o kaki veri sploh govoriš.

KLINGER: Ker ne ješ mesa, hiraš, Volkec. In pavziraš, pravijo. Tvoja mačeha, oprosti - tvoja mama - za pest tablet vse zblebeče moji stari.

VOLKEC: Razen študija so na svetu še druge reči.

KLINGER: Kaj na primer? Babe in denar, kaj! Pri tebi je oboje slabo.

VOLKEC: Kaj potem! Ne sekiram se ... Pizda - sem že nadevan. Brez kondicije sem, dol si me dal. Tebi teče, kaj!

KLINGER: Veš, tudi kavsat ne zna vsak, kot se spodobi. Si že namočil? Odkrito! Ko brat bratu.

VOLKEC: Sem. Marija mi je dala ...

KLINGER: Kaj! To ni res ... Kje sva se ustavila? Ja, kako je s študijem. Menda si na prisilnih počitnicah. Bosanska vojna te je zjebala.

VOLKEC: Ja. Vzel sem si prosto, zdaj berem; berem kot obseden, vse, kar najdem, vse, kar izide, razumeš, goltam knjige, tovornjak knjig.

KLINGER: Se mi je zdelo. Zato nič nimaš, Volkec. Od branja dobiš hemeroide.

VOLKEC: Imam kaj pokazat, Klinga, a se ne da, ker ni denarnica, veš, ker ni avto, ker ni hiša, ker ni materialno, ja, ker je metafizično, ker je povezano z dušo, ja, nimam kaj pokazat. Ti, Klinga, a veš, da jaz živim drugače, meni se ni težko sklonit in pobrat usran čik, jaz preprosto moram kaj narediti za drugega, razumeš ... Moram, Častna beseda. Ti tega ne razumeš, ti nisi od tu. Kdaj boš odrasel?

KLINGER: Kdaj boš ti!

VOLKEC: Isti si ko tvoj stari.

KLINGER: Kak?

VOLKEC: Zabit.

MARIJA se vrne.

MARIJA: Mater vama vidim, kako sta tečna! Nehajta. Volkec, vsaj ti odnehaj, prosim, pameten si, daj no, goste mi odganjata, majke mi!

VOLKEC: Plačaj, jaz grem.

KLINGER: Počakaj. Ne me jezit, stari, poslušaj, idejo imam. Ti si rojen zanjo, Volkec. Ne me razočarat, prosim. Jo boš zadržal v sebi, če ti jo povem in ti razložim vse finte?

VOLKEC: Seveda bom, kaj pa misliš, da sem baba.

KLINGER: Nisi baba, tega nisem rekel, poslušaj ...

VOLKEC: Veš kaj, stari, ne ukazuj mi, poslušal te bom, kadar bom hotel jaz in ne ti. Takle tip, kot si ti, mi seže komaj do kolen. Četudi si surov, mi ne moreš ukazovati.

KLINGER: Volkec, kaj bi rad, kaj tveziš, znorel si. Vedno poslušen, prijazen, vsem na razpolago, stari mami ribaš pod in starega očeta briješ, svoji stari cel dan bereš, zdaj pa ... Pijača ti je zaškodila, priznaj!

VOLKEC: A zdaj pa naj še priznam. Prej sem rekel, da te ne bom poslušal.

KLINGER: Dobro, dobro, Volkec, umiri se!

KLINGER vrže vžigalnik v zrak, ta pade na tla, VOLKEC ga pobere.

VOLKEC: Pa kaj se greš, prej si mi rekel, naj priznam, zdaj trobiš, naj se umirim. A sploh veš, kaj vse zahtevaš od mene. Jaz sem svoboden človek, Klinger, jaz nisem ti ... Si me razumel! Zdaj pa povej, kaj bi rad!

KLINGER: Načrt imam. Ampak brez tablet in brez pijače! To je pogoj!

VOLKEC: O že spet, načrt imam. Vsak dan trobiš isto. Kak načrt, zini že, ne vem, kaj delam! Ampak - da boš vedel, še vedno mislim in računam nate. Lahko me izvlečeš iz dreka, pomagaj mi! Tablete me bojo ubile, pijača posušila ... Podn, podn ...

KLINGER: Zdrži še malo! Marija, rundo!

VOLKEC: Marija, zame dolgo močno kavo!

KLINGER: Ana ...

VOLKEC: Kaka Ana, Marija, sem rekel.

KLINGER: Počakaj! Ana, frizerka ...

MARIJA prinese pivo in skodelico kave.

KLINGER: Načrt imam, stari. Rad bi njen zaklad.

VOLKEC: Joške ali njeno pamet? Oboje pusti pri miru!

KLINGER: Kake joške! Pokvarljiva roba. Njena blagajna me vznemirja, Volkec! Ana je bogata, slišiš, bogata kot naftni mogotec. Pomagaj mi, da pridem do nje. Da jo odprem!

VOLKEC: A to bi rad! Njeno luknjo razprl! Svinja pohotna!

KLINGER: Ne zanima me njena češplja, razumeš, njena blagajna, njen naftni vrelec.

VOLKEC: Čakaj, čakaj, to me pa zanima, nafta, praviš. Ekonomska kategorija. Potencial ubogih. Dober začetek, stari. Kaj bi rad, povej! Pa hitro! Drugače grem.

KLINGER: Pssss! Kaj kričiš! Nihče ne sme izvedeti za najin načrt.

VOLKEC: Najin?

KLINGER: Moj ...

VOLKEC: Moj, stari!

KLINGER: Najin, stari!

VOLKEC: Premislil bom do jutri, grem.

KLINGER: Počakaj, Volkec. Mojega načrta ja ne boš ignoriral, kaj praviš!

VOLKEC: Razloži!

KLINGER: Take prste bi rad, Volkec, take prstke na svojih rokah, da bi lahko mirno težkal Anin zaklad.

VOLKEC: Zajebavaš se!

KLINGER: Ne! Da bi težkal blagajne, ključavnice, da bi s prsti vrtel številčnice, da bi odpiral sefe, Volkec, pojma nimaš, kaka fantazija, stari, zven kovine, škrt, škrt in vauu - razodetje kapitala - vauuu, Volkec, pojma nimaš, kaj čutim, mravljinici mi gomazijo do sem gor. Ampak - jaz nimam takih prstov.

VOLKEC: Zdaj te že bolje razumem. Nisi tako zabit, kot zgledaš, Klinger, dobro funkcioniраš, ta svet te je totalka omamil, čudno, da si se na joške sploh spomnil. Krasen tip - mešanica komarja in ciroze jeter! Daj, razloži, kaj bi rad od mene in mojih prstov!

KLINGER: Psss, kaj imaš od tega, da kričiš kot jesihar. Umiri se, spij malo! Marija ne sme slišati.

VOLKEC: Sme. Moja punca je!

KLINGER: Ne sme!

VOLKEC: Okej, okej!

KLINGER: Poslušaj ... (zazvoni GSM) Reci, stari! Ja, v redu, bom, do večera, ja, bo, bo, kot po maslu ... Boš videl, stoprocentno. Čao!

VOLKEC: Kontrola?

KLINGER: Malo že. Nič hudega. Poslušaj, Volkec ...

VOLKEC: Pa saj te poslušam, dve uri se že mečkava tu, daj že!

KLINGER: Marija, še meni kavo! Oba bova sodelovala: ti si že not, razumeš, v frizerskem salonu, jaz pridem deset minut pozneje, v ogledalu so najina znamenja, ko prikimam, začneš ...

VOLKEC: S čim začnem, pojma nimam, kaj govoriš, idi v tri krasne, jaz imam fantovščino, Klinger, pusti me, v šotor moram ...

MARIJA prinese kavo.

MARIJA: Vedno tišja sta, da ne rečem intimna, kaj imata za bregom, fantka. Ali naj mamici pokličem!

KLINGER: Odjebi, Marija!

MARIJA: Opsala, nekdo je dvignil nos ... Saj grem, saj grem! Uživajta, fantka!

KLINGER: Poslušaj, ko vstopiš, planeš s prijaznostjo, naročiš pranje las, potem še striženje, pozneje, naj ti uredi še nohte in obrvi, veliko časa ji morava vzeti, veliko časa, Volkec, da bova lahko brez skrbi izpraznila njeno blagajno, da bova preštela stranke, ki bojo medtem prišle, pardon, ne bojo prišle, ker bo ata Klinger tako ukazal. Ker je pust, razumeš!

VOLKEC: Ničesar ne razumem. Ne, oprost, ampak ničesar ne razumem.

KLINGER: Potem si pa res pijan. Sprenevedaš se, Volkec, a, vse registriraš, le z dejstvi se nočeš sprijazniti in spopasti. Pa se boš. Vrglo te bo, ko omenim cifro. Volkec, v frizerkini škatli za čevlje so milijoni.

VOLKEC: V škatli za čevlje! Ne mi težit! Kako pa ti to veš. Na vrata je napisala, ne. Pizda - pijan sem ko krava!

KLINGER: Vem. Klinger vse ve, povedal ti bom, dokazal, v salonu ima škatlo za čevlje, zvečer bo odnesla denar in ga zamenjala v dolarje ali v kake papirje.

VOLKEC: Daj, daj, to je od filmov, Klinga! Poznam te, nonštop čepiš v kinu, daj, spusti me, domov grem.

KLINGER: Za nič na svetu te ne izpustim, zdaj vse veš, zdaj si noter, razumeš, Volkec, zdaj imaš stvar zalepljeno na jezik in kadar odpreš gobec, se na jeziku vse pokaže. Poslušaj in ne serji! Zdaj je ura pol enajst, opoldne sva noter, ob dveh sva zunaj, ob treh naju nihče več ne najde, potem sva na fantovščini, jaz kot klovn, ti žaba, razumeš. Dolgo časa sem se obiral, a se je splačalo čakati, iz meseca v mesec je v Anino blagajno nakapalo vse več keša. In nate sem tudi čakal. Ko bo dovolj kosmat in ko mu bojo lasje zlezli na oči, sem si rekel, potem udari in zadevo zlepi v en komad, v en kos, Volkca in Ano v eno stvar.

Če hočeš keš, pojdi z mano, Marija bo vesela, ko boš zacingljal z drobižem. Čisto preprosta finta. V redu?

VOLKEC: Nič ni v redu. Pizda - zakaj prav danes trobiš o tem denarju, zakaj bo prav danes odnesla v banko, zakaj ni včeraj? To ni zame, to je navadna pustna zajebancija! Daj mir s tem!

KLINGER: Ni zajebancija, lepo te prosim, zares gre!

VOLKEC: Kaj pa tvoja telefonska kontrola? Koliko zahteva tip iz telefona?

KLINGER: Kak telefon! Ti nisi samo fuknjen, paranoičen si. In še nekaj sem opazil, tebe na tem svetu nič več ne butne, brez smeha si, brez cilja, glej, kadar zaslišim milijon, me zazebe in na smeh mi gre, ti pa - telefon in take finte. Nič! Brez duše si!

VOLKEC: Daj no, poznam te!

KLINGER: Premalo. Še sanja se ti ne.

VOLKEC: No? Zini že!

KLINGER: Posreduje informacije o kešu.

VOLKEC: Torej je vpleten.

KLINGER: Posredno. Nikoli ga ne boš videl. Zavezan jezik ima. V redu?

VOLKEC: Okej! Greva! Plačaj! Jaz grem domov.

KLINGER: Kam greš, Volkec? Ne serji! Kaj pa načrt? Naj ga stenam povem in Mariji, da bo zakokodajsala kot noseča kura!

MARIJA (*izza točilnega pulta*): Odprla bom, vroče je in smrdi. Lahko?

KLINGER in VOLKEC prikimata, v lokalu se sliši hrup ulice. MARIJA prižge radio, glasba preglasi hrup. KLINGER in VOLKEC se nemo pogovarjata, kažeta situacije, se nagibata semtertja, udarjata s pestjo v prazno, se smejita, prikimavata itd.

KLINGER: Razumljivo?

VOLKEC: Nekaj mi v tej zgodbi ne štima.

KLINGER: Vse štima. Če me zajebeš, mali! Glava pade z vratu. Obljubi, da boš stvar zvozil, kot je treba. Bratranca sva, Volkec. Skupaj morava držat, razumeš! Obljubi!

VOLKEC: Ja. Potem sem jaz na vrsti ... Ja?

KLINGER: Kaj - ja, ja!

VOLKEC: Obljubim ... Marija! Pridi, prosim!

MARIJA: Kaj sta imela? Kot da bi snemala akcijski film, majke mi.

KLINGER: Saj sva ga.

VOLKEC: Ja, posnet še ni, scenarij pa je napisan, Marija. Kaj boš pila?
Daj, prinesi rundo!

MARIJA: Pivo bom. Žejna sem.

KLINGER: Zapri vrata, Marija, bobniče mi bo razneslo.

MARIJA: A dam Smolarja gor?

VOLKEC: Ne! Ugasni! Pridi! Na, tule zraven mene boš čičala.

MARIJA prinese pivo in račune.

MARIJA: Zacopana sem vate, majke mi.

VOLKEC: Jaz tudi vate - majke mi!

MARIJI pade kemični svinčnik na tla, VOLKEC ga takoj pobere.

MARIJA: Klinga, ko si bil nazadnje tu, si rekel, da je Volkec deklica za vse. Rekel si, da ima prirojeno telesno napako, da ima ukrivljeno hrbtenico, da je na svetu zato, da pobira smeti za drugimi. Nisem te razumela. Razčistimo to pred poroko! Kripla nočem ...

KLINGER: Marš! Ne bomo o tem, na fantovščini bomo vse povedali. Spelji se, Marija.

MARIJA: Ne bom.

KLINGER: Kaj sem rekel: spelji se, mala, ne mi zobat z roke!

VOLKEC: Nehajta! Prinesi kavo, Meri!

MARIJA: Počasi te bom razumela, Volkec.

VOLKEC: Nikoli.

MARIJA: Oja.

KLINGER: Spizdi, sem rekel!

VOLKEC: Nehajta! Scat grem!

VOLKEC odide.

KLINGER: Pridi sem. Prijel je.

MARIJA: Zakaj si tak do njega? Preveč ga zajebavaš.

KLINGER: Preizkušam ga.

MARIJA: Strašen človek si.

KLINGER: Tebi in tvojemu šefu ne bo treba k Ani. Volkec bo opravil namesto vaju, ne vidiš, ustrezljiv fant.

MARIJA: Šef bo razočaran, hoče maksimalni izkupiček. Denar plus lokal. Če Ana izve, bo znorela! In Volkec sploh ne ve, da je moja mama ... In šef bo popenil!

KLINGER: Kje pa, komaj čaka, da najdemo kakega bebca, ki bo namesto njega opravil delo. In če se kaj zalomi, je bolje, da se Volkcu kot tebi ali šefu. Kaj praviš?

MARIJA: Nič. Ni mi preveč všeč.

KLINGER: Vem, kaj te tiščī. Rada bi mu nesla na nos. Ti si res nora nanj. Ti bi me kar izdala - pička zajebana. In kaj bi mu rekla?

MARIJA: Ne vem. Če mu povem, kaj nameravaš, se bo še bolj žrl, še bolj bo pil. Če mu ne povem, ima priložnost, da se mu v življenju končno kaj zgodi. Pa še denar bo imel. Majke mi, res ne vem, pri čem sem ... Rada bi mu pomagala, ti ne razumeš, rada ga imam.

KLINGER: Nehaj s tem! Končaj z njim! Pusti čustva! K Ani mora še zaradi enega razloga. Tvoja stara ima čudežno moč, ozdravila ga bo, odvadila pitja in zajebancije. Volkec bo tak kot jaz, boš videla. Premisli! In pusti čustva, slišiš! Malo blefiraj ...

MARIJA: Ne morem. Vedno igram z odprtimi kartami, majke mi. Ti pa ne, da veš, ti se igraš z ljudmi. In pri tem uživaš kot froc.

KLINGER: Kurca uživam! Delam, Marija, jaz delam! Delo z ljudmi je najtežje - zapomni si! Zdaj pa poglej, ali se pri Ani kaj posebnega dogaja! Odpri luknjo!

MARIJA: Ne bom več odpirala tiste luknje in zijala skoz, taka zahrbtna igra ni v redu, razumeš. Kar naprej jo kontroliram, nisem policaj!

KLINGER: Tiho bodi, danes bom zadevo zaključil! Ne zajebavaj me! Poglej skoz, sem rekel!

Ko MARIJA stopi na stol, se vrne VOLKEC.

VOLKEC: Kam pa lezeš, Meri!

KLINGER: Nikamor ... Pajčevina jo moti!

VOLKEC: Marija, poznaš Ano?

KLINGER (*vskoči*): Sedi, stari, boš kadil! Marija, ali veš, da si mi všeč - takole stoječa na stolu si prav imenitna baba!

MARIJA: Daj no mir, Klinga ...

VOLKEC: Kaj pa jaz?

MARIJA: Ti si pameten, ti študiraš ...

KLINGER: Tudi ti si študirala? Geografijo ali kaj.

MARIJA: Razredni pouk, Volkec, a se mi je podrlo, kaj morem, mogoče se študija še lotim. Nikoli ni prepozno.

VOLKEC: Fakultete se podirajo? Nisem vedel!

MARIJA: Se, se, moja se je petkrat. In ti, Volkec, Ano si opazil, kaj? Lepa ženska!

KLINGER: Prestara zanj.

VOLKEC: Ja. Res. Mene take ženske ne zanimajo.

MARIJA: Klinga, tebe Volkec vleče, ne!

KLINGER: Ti, mala, brzday svojega kurca v ustih!

MARIJA: Oprosti, Klinger, ušlo mi je, nisem mislila, majke mi.

VOLKEC: Ja, kaj pa je to takega, če se je vame zagledala! Ja, Ana me pa ne zanima. Je res stara? (*pogoltne tableto*)

MARIJA: Ne. Enainštirideset.

VOLKEC: In ji gre posel?

KLINGER: Prinesi mi kavo, Marija!

MARIJA (*izza pulta*): Pa še kako in podedovala je nekega vruga, ne vem, šef mi je povedal, tu skoz luknjo kar naprej nekega hudiča gleda, majke mi.

VOLKEC: Skoz luknjo!

KLINGER: Ne poslušaj je!

MARIJA: Kaj da ne, kaj bi rad ... Od denacionalizacije je dobila keš, ta in sosedna hiša sta njeni. Privoščim ji, zdaj je končno na konju, ne bo se več matrala s škarjami in fenom, jaz bi vse pustila in nekam šla. Kaj pa ti, Volkec?

VOLKEC: Vsi bomo nekega dne nekam odšli.

MARIJA prinese kavo. KLINGER nastavi cigareto.

KLINGER (*Mariji*): Prižgi!

MARIJA: Sam si prižgi! Lahko jo pokličem, Volkec.

VOLKEC potegne vžigalnik z mize in prižge cigareto.

KLINGER: Niti pod razno, meni gre na živce.

VOLKEC: Volimo, stari. Kdo je za?

MARIJA: Izgubil si, jaz sem za. Dva proti ena, kaj bi rad!

KLINGER. Počas, počas! Žrebajmo. Je bolj pravično.

VOLKEC: Nisi rekel - na živce mi gre?

KLINGER: Sem - pa kaj, naj se počim!

MARIJA: S čim?

VOLKEC: S flašo po glavi, čisto dovolj bo.

MARIJA: Točno.

KLINGER: Spet dva proti enemu. A ni danes pustni torek? Nekam mrtvo je.

MARIJA: Folk še dela.

KLINGER: Kurca mojega - dela. Edini v tem mestu delam jaz.

VOLKEC: Daj, razloži nama, kaj delaš!

KLINGER: Jaz edini delam, ljudje že dolgo ne delajo več, stremijo ko jastrebi in mrhovinarji. Vsak za svojim vogalom čaka na svojo žrtev. Ko pride, pa ham-ham po njej. A je to delo? Ljudje penijo, razumeta, kradejo drug drugemu, državi in nazadnje sebi. Začaran krog. Tvoj stari je bil isti, Volkec. Odkod vam denar, ajde, povej, če upaš!

VOLKEC: To tebe nič ne briga.

KLINGER: O, pa me, zelo me zanima. Žlahta smo. Njegov stari in moj foter sta bila brata. Foter je bil metalurški inženir, od tu je spizdil v Bosno, v Zenico. Je res, Volkec? Jebemomater in vaše bosansko železo! Tu pa tako bogastvo, fabrike so vam tiščali v roke, vi pa vodo v led ... Marš! Moja stara dela v lekarni, njegova briše kurčev prah.

MARIJA: Bratranca sta! Volkec!

VOLKEC: Zakaj mi tega nihče ni povedal! Pokliči Ano!

KLINGER: Ne še, razčistimo najprej, kaj je delal tvoj stari v Bosni in Hercegovini!

VOLKEC: V bifeju tega ne bom razčiščeval, najmanj pa s tabo. Zapelji se k fotru in ga vprašaj!

KLINGER: Kurca mojega - naj se v Zenico na britof zapeljem, kaj!

MARIJA: Zdaj jo lahko pokličemo, zaprla bo. Ana je frajerka, strankam zapre pred nosom, majke mi. Edina v mestu je, ki si upa na vrata vsak trenutek obesiti listek zaprto. In čez pol ure so njene babe spet pred vrati. Ker je frizerka prave sorte. Takih ni več.

KLINGER: Mene tudi striže. (*premolj*) A ni danes pustni torek! Ponavadi je že opoldne pol sveta pijanega, mi pa ...

VOLKEC: Spet bo šel dan v tri čiste, neresen sem. Stara bo spet znorela, obljudil sem ji, da bom pred poletjem diplomiral. Kurec bom!

KLINGER: Diplomiraj pri Ani, Volkec.

MARIJA: Ne bi rajši prej pri meni?

KLINGER: Take pičke imam rad, odkrite, direktne, ki delajo kot mešalni ventil. Skoz vagino v zgodovino!

VOLKEC: Z angino pač.

KLINGER: Vidiš, kako srečo imaš, da ne študiraš. Kje bi bila zdaj? Doma, v šoli, čakala na svoj plen kot pol sveta, kaj? Ali pa stala v vrsti za tablete ...

VOLKEC: Ustavi se, rdeča ti gori! *(se obrne k MARIJI)* Oprosti, Meri, prej sem te žalil s tistim liftingom in salom, poznaš me, iz ljubezni sem to govoril, kot se reče, ti si lepša od Ane. Ja, lepša si, Meri, ker si čisto moja!

MARIJA: Meri ... *(se nasmehne, prižge cigareto, sede)* Všeč mi je, kadar rečeš Meri.

VOLKEC: Vem. Pridi bliže!

MARIJA: Ne nori, Volkec!

KLINGER: Saj je pust, kaj se greš!

MARIJA: V službi sem, šef je zagaman človek.

VOLKEC: Ko bova poročena, bom prihajal k tebi, a ne sem, drugam, in ti boš prihajala k meni ...

MARIJA: In če zdaj rečem, drugega fanta imam.

KLINGER: Vauu, to bi bila novica dneva! Koga, na primer?

MARIJA: Ne bom povedala ... Šefa tega lokala.

VOLKEC: Ponoriš! S svojim šefom! V milijardi moških bi izbrala njega. Daj, kje imaš kompas, Marija!

KLINGER: Nima ga, zato je taka. Meri, te lahko zapeljem? V Ameriko ...

KLINGER vstane, gre okrog mize in se ustavi za MARIJINIM stolom. Prime za naslonjala in MARIJO potegne k sebi. Dekle zakriči od strahu, visoko dvigne noge.

VOLKEC: Še en tak krik spustiš, Meri - posledice bojo hude ... Čakaj, čakaj, koliko pa je star šef?

MARIJA: Mlad, majke mi, mlad je še. Enainštirideset.

KLINGER: Deset let starejši od mene, daj no, ne serji, razvalina življenja. Šestdeset je videti. Od pijače in bab, Marija, sploh ga ne poznaš.

KLINGER potegne stol in MARIJO popelje po lokalu. MARIJA zakriči, začne se smejati, najprej histerično, nato prijazno. Pridruži se VOLKEC.

VOLKEC: Pust, pust, grozno, grozno krivih ust!

Daj noge narazen, stari hrust!
Marička, ničesar se ne boj,
na večer bo Volkec čisto tvoj!

KLINGER: Imaš kaj vrednega za pusta hrusta, imaš kaj slastnega!

MARIJA: Nimam!

KLINGER nenadoma spusti stol in MARIJA pade, požene se nanjo. VOLKEC mlati po njem in ga vlačí z MARIJE.

VOLKEC: Vstani, Klinga, ne zajebavaj, dvigni se!

KLINGER: Se že dviga!

MARIJA: Prasec, nehaj, pusti me, Volkec, pomagaj, glej, kaj dela, ta je nor, majke mi!

VOLKEC se nasloni na točilni pult in se smehlja. KLINGER in MARIJA se valjata po tleh.

VOLKEC: To je kazen, Meri! Zapomnila si boš šefa! Klinga, počakaj, gor jo dajva! (*nenadoma se razvname*) Počakaj, ustavi se, no, na mizo jo dajva, zdravnike se gremo! Meri, ne boj se!

KLINGER vstane, dvigne MARIJO in jo položi na biljardno mizo.

KLINGER: Pomagaj!

VOLKEC ga uboga, MARIJO prime za noge. KLINGER jo medtem hoče poljubiti. MARIJA se ga otepa. VOLKEC se sprehodi okrog mize. Potem ji zaviha krilo nad kolena.

MARIJA: Zmešana sta, dajta mir! Volkec, šefa bom poklicala!

VOLKEC: Fašenk je, Marija, operacija, nič drugega, glej, masko že imam, še ti Klinga! (*Čez usta si zaveže namizni prt*)

MARIJA: Dajta mir, Ana pride ob tej uri.

VOLKEC: Nikogar nisi poklicala, nikogar ne bo, sami smo.

KLINGER: Zakleni vrata, Volkec! Sami bomo. Jaz ne morem, pobegnila bo, kaj se bojiš, Volkec, pust je, norimo pač ... Kaj vas boli, gospodična? Noga? Roka? Rebro? Rak na prsih? Žolčni kamni tiščijo? Mogoče ste

noseči? Trenutek, gospodična! Sestra, sestra! Skalpel! Carski rez! (*čez usta zaveže prt*)

MARIJA: Znorela sta! Dajta mir! Zakričala bom, majke mi!

KLINGER: Vajeni smo. Bolečine so hude. Tulite, gospa, kolikor morete! To pomaga.

VOLKEC: Dober si, Klinga ... In če kdo pride?

KLINGER: Pust je, kaj se bojiš. To je zajebancija. V šoli smo se šli take igre!

VOLKEC: Jaz nikoli.

MARIJA: Jaz tudi ne, čisto zmešan si, daj me dol, spusti me! Sta slišala, dajta me dol! Prasca! Znorela bom!

VOLKEC: A je tu kaka pomoč!

KLINGER: Ja, tukaj, želite, sestra!

VOLKEC: Norca imamo tu! Oprostite, vaš pacient je prišel.

KLINGER: Kakšen je? Velik, majhen, hudo bolan, nasmejan, depresiven, običajen?

VOLKEC: Grozen primer, lep primer, doktor! Pridite, pogledjte!

VOLKEC, kot bi trenil, potegne predpasnik z MARIJE. Dekle zakriči, KLINGER jo močno drži.

KLINGER: Dovolj! Ni treba več, sestra, vem, kaj je pacientu. Sindrom samote? Ali huda vagina pectoris. Gripa, jebemomater! (*potisne roko v mednožje*) Vauu! Vročino ima! Tu notri je natlačena vesela znanost! Enajsta šola! Zgodovina medicine! Krompir na noge! Šnitkan krompir, sestra! Jebemomater, ne bom dovolil, da nama pacient izdihne!

VOLKEC: Napačna diagnoza, gospod primarij. Zadnjič vam je eden zaradi take pizdarije gagnil. Epilepsia maior conculsiva, grand mal! Preverjeno! Grem stavit!

KLINGER: Dajte no! Fahidiot! Vi boste solili pamet! Z usrano, ničvredno srednješolsko izobrazbo, jebemomater! Sem zato študiral! Še eno tako, sestra, in po knjižico v kadrovske boste šli! Meni jih je res nekaj gagnilo, ampak ne zaradi napačne diagnoze, temveč zato, ker so padli z operacijske mize, ker so se odklopili od aparatov! Zdravniška strokovna napaka, sestra!

VOLKEC: Oprostite, gospod primarij. Ali ni nekaj z rebri narobe? Oprostite, ugibam, slaba drža, potipajte, nekaj je narobe!

MARIJA zaihti. KLINGER potegne roko iz mednožja in jo dvigne.

KLINGER: Rebra? Mogoče so pa res rebra fuč. Eno rebro je zanič, kolegica, iz tega manjkajočega rebra ste vi nastali. Ne verjamem, nemogoče, preveč ste debeli, ne, ne, iz tega rebra so sestavili ministra za zdravstvo. Počakajte, sestra, trenutek, pogledati bo treba, teorija ni praksa ... Pogledaj, pogledaj! Pacient ima pri sebi neko izkaznico.

MARIJA: Kako izkaznico, prekleti norec, spusti me, kaj me slačiš? Volkec, Volkec, bodi vsaj enkrat normalen, kaj si taka poslušna glista, pomagaj mi, no! Majke mi, da vaju bom prijavila.

VOLKEC: Komu? Zdravniški zbornici! Ministru? Ombudsmanu? Rit presrana, komu!

KLINGER: Darovalec organov je, sestra. Tišina! To je izkaznica ...

VOLKEC: Tudi jaz jo imam, gospod primarij! Če jo ima pri sebi, bo treba takoj ukrepati. Hitro. Možganska kap jo je, kolega, vzemite iz tega trupla ledvico in srce in jetra in rebra in šunko in ribo in pizdo materino! Vzemite dve spodnji rebri zadaj in dve spodnji spredaj, prosti rebri, mislim, in nepravi in potem odžagava rebrni hrustanec! Mater ji patientsko, bo že videla izkaznico, vse ji bova pobrala iz prsnega koša, kolega! Brž, brž, kolega, kje je zdaj ta debela grda sestra! Kako šolo ima, gospod primarij? Ali ve ta baba, da zadnja para reber nista povezana s prsnico? Ne ve, svinja, zato nam umirajo! Sestra! Sestra! Kje se vlačiči?

KLINGER: Tukaj sem, gospod docent, tukaj! Skalpel? Nož? Analgetik? Kaj želite? Ali bomo kar po rebrih užgali? Kot zadnjič!

VOLKEC: Kot zadnjič, sestra. Nož, mesarski nož in mesarski cekar dajte, sestra, zarezal bom v bolnega hudiča. Ampak - trenutek, če se po operaciji zgodi isto kot zadnjič, gorje vam, kolegica!

KLINGER: Ne norite no! Ne bo vam ušel. Pacient je privezan z žico.

VOLKEC: Sestra!

KLINGER: Tukaj!

VOLKEC: Posodo za organe, ne mesarski cekar! Transplatacijsko skledo zahtevam! Dvakrat razkuženo?

MARIJA ihti in se otepa njunih rok.

KLINGER: Jebemomater, je napeto! Tukaj sta keramični posodi, gospod docent, razkuženi s solno kislino ... Psst! Hej, Volkec, slišiš, dobro

si se izkazal! Z lahkoto boš opravil. Kmalu boš moral tja, slišiš, v salon boš moral!

VOLKEC: Tiho! Kolega, kaj je zdaj to, pogledjte! Čudež! To truplo je prazno! Nekdo je darovalcu spizdil organe. Nima srca, nima ledvic, nima jeter, le kri, le kri in kurčev špeh za krvavice! Sestra, tampon, škatlo tamponov, pizda!

KLINGER: Nemogoče, doktor, maloprej je bilo vse okej, ne razumem, ta pacient je zmešan! Jebemomater, kaj se je spet zgodilo ... Se mi je že posvetilo: pust je, nategnili so nas s tem truplom. Marš! Konec igre!

VOLKEC: Počasi, počasi! Če not ni organov, potem je to luft od človeka! Sestra, brž, potegnite hlače s tega belega, praznega in nedolžnega telesa!

KLINGER: Nisva na pravem kraju, doktor! To je secirnica. Ampak poskusite znova, mogoče sva se zmotila! Pičite, gospod primarij, zarezite!

VOLKEC: S čim? S tole sekirico? S tem krvavim nožem? Kam moram z nožem? V mišico grebenko? Če prerežem pritegovalko stegna, bo telo fuč! Kaj pa črevnica?

KLINGER: Smrdelo bo!

VOLKEC: Dobro, pa poiščiva pljuča. Za žogo bojo dobra, kaj mislite, sestra!

KLINGER: Vse najboljše!

VOLKEC: Odlično! Pomagajte! Prsnico bo treba odpreti!

KLINGER spet stopi med MARIJINE noge. VOLKEC pogoltne tableto.

MARIJA: Prasca! Prasca!

KLINGER: O, nezgoda, doktor, to je ženska, to ni darovalec organov, to je darovalka užitkov! Ste zaklenili vrata, doktor?

VOLKEC: Nisem, zakaj sprašujete! Sestra! Sestra, ustavite se! Jaz bom prvi, jaz sem moški, kaj počnete ... *(si odpne hlače)*

MARIJA: Prasca! Prasca!

KLINGER: Kmalu boš moral tja, Volkec, kot sva se zmenila. Če boš tudi z njo tak, bo vse v redu.

VOLKEC: Saj vem, daj mir s tem.

KLINGER: Kako je zaraščena! Od kod pa je? Iz gozda?

VOLKEC: Zakaj ima pare v salonu? Zakaj nima psa čuvaja? Kje je tista luknja v zidu? Kako vse to veš, Klinga!

KLINGER: Vem. Tiho bodi! Boste še, doktor, kar dajte, dotaknite se teh grmovnic, teh prekrasnih Črnih rožic, vi ste predsednik zdravniške zbornice in razsodišča, vi morate poskusiti, vedeti morate, kako drugi, mar ne, kolega, kar porinite, doktor ... (skoz zobe) In ne sprašuj neumnosti, bratec!

MARIJA: Nehajta! Prasca sta, daj mir, Volkec, to me boli! Prasca!

VOLKEC: Ali ste že, gospod doktor?

KLINGER: Ne še, takega poroda pa že dolgo ne.

VOLKEC: Ven bo moral.

KLINGER: Vem, sestra, ampak kako!

VOLKEC: Umaknite se, grem jaz naprej.

MARIJA: Kaj je zdaj to, Čisto sta znorela, dajta mi mir, dajta mir, šefa bom poklicala!

VOLKEC stopi na mizo, sleče hlače in se spusti na MARIJO.

VOLKEC: Carskega bova urezala, doktor! Brez kančka krvi ...

KLINGER: Ali ne bi poskusila z rokami seči noter, sestra!

VOLKEC: Kar dajte, jaz bom pa od zgoraj pritisnila!

KLINGER porine roko v mednožje, VOLKEC sede na Marijo in jo poljublja, MARIJA se izvija in kriči.

VOLKEC: Mene ni treba šlatat, gospod doktor, včeraj ste me v liftu namatrali! Sem tako oguljena po riti, kot da bi se gola sankala po ledu.

KLINGER: Sestra, še eno tako in odfrčali boste s porodnega in kliničnega! Kje je zdaj ta froc!

VOLKEC: Mogoče je falirana!

KLINGER: Dajte mir, pritisnite, počakajte, z jezikom grem naprej!

VOLKEC: Meni je niste fafali, gospod doktor!

KLINGER: Jo že bom, ko bo čas. In nehajte, sestra, prdite mi pod nos!

VOLKEC: Kje je zdaj ta froc, ali se je izgubil? (skoči z mize) Proč, gospod primarij, bom jaz opravila ... Ampak potem, scat me tišči, gospod doktor!

MARIJA zakriči. VOLKEC izgine. Vstopi ANA, ki še vidi VOLKCA, drži pladenj, na njem škatla za čevlje. MARIJA leži na biljardu, KLINGER se ritensko umika proti točilnemu pultu.

ANA: Pusta se gresta, ne. Brez mene, barabe! Kdo ti je dovolil? Marija, spravi se dol s te mize, ti pa snemi masko z nosu! Kot idiot si videti.

KLINGER se zareži. MARIJA skoči z mize. ANA sede.

MARIJA: Hvala bogu, da si prišla. Vem, da prideš ob tej uri. Zato sem mirovala. Prasca! Ne bom se poročila z njim. Nikoli, nikoli!

ANA: Zdaj kričiš, prej pa nisi kaj prida. Ti je bilo všeč, ne! Kdo je tip, Marija?

KLINGER: Mene poznaš, ne, jaz sem tvoj frizerski pacient!

ANA: Ja, bi rekla, daj sem glavo, da jo otipam! Ja, ti si res moj pacient. Kdo je tipček, Meri? *(migne proti vratom)*

MARIJA: Bratranca sta, majke mi, ponorela sorodnika. Prepotentna čvekača, v življenju ne počneta ničesar drugega kot čvekata, vsak dan ista pesem.

ANA: Mali je simpatičen, Marija! Je tvoj?

MARIJA: Ne več.

KLINGER: Laže, njen je, jaz sem spet lahko tvoj.

MARIJA: Niti pod razno, stari! Grivo imaš dobro, kaj je pod njo, še vedno ne vem.

KLINGER: Pustimo podrobnosti! Nihče ni popoln. Sedimo! Marija, rundo!

ANA: Šampanjec! Danes je naš praznik!

MARIJA: Mama!

ANA: Malo bom popila, denar nesem v banko, skrajni čas ...

KLINGER *(vsokoči)*: Ne ga srat z denarjem! Med takim kurčevim praznikom je najbolje lokal zapret z dvema ključavnicama.

Vstopi VOLKEC

ANA: Kar na mizo sta te položila, krasna scena. A bi mene tudi?

KLINGER: Ne. Jaz se takih ne dotikam.

VOLKEC: Lažeš. Znoriš, ko zagledaš blondinko.

KLINGER: Pretiravaš, Volkec!

ANA: Krasno ime imaš. Volkec. Ne bom te vprašala, zakaj te tako imenujejo, drugo me zanima. Kdo si, kaj delaš ... Res čvekaš?

VOLKEC: Eeh, študiram. Rad bi bil Človek iz reklam - dezorientiran, brezbrizen, izgubljen, radikalen in lep. Pizda - rad bi bil lep, zelo lep, lepoteč ...

ANA: Lep? To me ne zanima! Kaj delaš, kadar ne študiraš?

VOLKEC: Berem sentimentalne knjige ... Ne, ne, pijem, tu pri Mariji se nacejam. Karneval se gremo.

ANA: Prvič te vidim. Pajdaša?

KLINGER: Daleč od tega, slučajno sva se srečala. Nazadnje sva se videla na sedmini, na pogrebu njegovega starega, če te že zanimajo podrobnosti. Kako posel?

ANA: Odlično!

KLINGER: Boš sploh kdaj zamenjala posel?

ANA: Nikoli. Rojena sem za frizerko.

VOLKEC: Točno. Rojena si za kuštranje in friziranje folka: kratki prsti, pristriženi nohti, pod nohti barva od las, med šihtom poslušáš radio, pometaš grivo. Kadar pa nimaš strank, se češeš in šminkaš, pomivaš skodelice in kozarce, ješ sendviče, a. Zakaj si zdaj brez škarij?

ANA: Ker ...

KLINGER (*bliskovito*): Kdaj lahko pridem?

ANA: Če hočeš, zdaj. Ti, Volkec, a mene pa ne bi položil na mizo!

VOLKEC: Bi. A takoj?

ANA: Kakšna odkritosrčnost. Simpatičen si, mali.

MARIJA: Volkec je!

ANA: Pa me zgrabi, Volkec. S tacami in kremplji. Komaj čakam.

VOLKEC: Ne delam na ukaz.

KLINGER: Na akord dela!

ANA: Ko bi le ... Moje delo je na akord: več glav - več las, več las - več pometanja, več pometanja - več časa, več časa - več denarja ... Grem! Pridite k meni!

KLINGER: Brez skrbi. Pridemo. In ne hodi v banko! Prenevarno je ...

VOLKEC: Kam?

KLINGER: Nikamor!

ANA odide, pusti pladenj, vzame škatlo. KLINGER jo spremlja do vrat, MARIJA pospravi mize. VOLKEC se nasloni na biljardni palici.

MARIJA: Domov se spravi! Pojdi spat!

KLINGER: Sem se obrni, Volkec, in ponovi!

VOLKEC: Ne ukazuj mi, Klinga!

KLINGER: Če me ne boš ubogal, bova začela drugo lekcijo. Volkec, ne zajebavaj me! Ponovi, sem rekel!

VOLKEC: Kaj pizdiš, saj bom. Počakaj, da se spomnim ...

MARIJA prinese kavo in vodo.

MARIJA: Zdaj pa plačaj, Klinger, dovolj vaju imam.

KLINGER vstane, iz hlačnega žepa potegne šop bankovcev in jih vrže na mizo.

KLINGER: Na! Obdrži drobiž, Marija, in spelji se!

MARIJA odide k pultu.

KLINGER: Daj, začni!

VOLKEC: Vstopim v salon. Najprej sedem, potem jo pozdravim. Nikogar ne smem srečati. Sesti moram na srednji stol. (*premolk*) Zakaj, Klinga?

KLINGER: Zato, ker z ulice nihče ne vidi tega stola. Ker si tam neviden, razumeš?

VOLKEC: Potem jo opazujem, osvajam jo s pogledi v ogledalo, nekajkrat globoko vdihnem. In uživam v glasbi, če jo vrti.

KLINGER: Bravo, bravo, Volkec, študiran človek, ni kaj!

VOLKEC: Dvignem roko in ji prijazno pomaham, z enim očesom sem na vratih, če kdo pride, zamenjam ploščo in mižim ...

KLINGER: Naprej, Volkec, naprej!

VOLKEC: Sedim na srednjem stolu in ... Pizda - nadelan sem ko svinja! Topim se od prijaznosti, uporabim vse najboljše osvajalske trike. Laskam ji, se temu reče, Klinga. Občudujem njene roke, potem lase in nazadnje njena ramena. Tu ostanem, ja, pri njenih ramenih bom ostal, ker so blizu jošk, mogoče bo razumela namig.

KLINGER: Ženske ne marajo pohval na račun svojih jošk.

VOLKEC: Kaj pa ti veš! Potem zamižim in jo z rafalom nepovezanih stavkov presenetim. Da ne bo mislila, preprostež, ki se afna. Potem jo prosim, naj mi opere lase. Sledi procedura: ovratnik dol, brisača proč, stol spusti, vstanem, pokaže mi umivalnik ... Mimogrede ji rečem, da je s te perspektive zelo lepa, da mehko premika gibka ramena. Tu se ustavim. Ko

začutim, da je prišla vabo, izrečem čarobne besede: Ana, v nevarnosti si, nekomu si prekrižala pot, maščeval se bo. S krvjo bo brisal svoje sledove.

KLINGER: Čakaj, čakaj, kaka kri, o tem nisem govoril, ne smeš je prestrašiti. Volkec, kaj se greš!

VOLKEC: Dobro, dobro. Grem naprej in ...

KLINGER: Naprej! Naprej!

VOLKEC: Kaj naj še rečem, Klinga.

KLINGER: Nekaj si izmisli - kdo bere knjige, ti ali jaz, jebemomater?

MARIJA (*izza pulta*): Koga bosta na finto?

KLINGER: Rekel sem ti, ne gobcaj na glas!

VOLKEC: Ti kričiš, Klinga! Kje sem ostal, ne morem več, ne steče mi. Ti prideš, ne še, pred tem ji moram povedati, da jo zasledujejo. Grdi, grozni, debeli, mastni tipi, tatovi, barabe, posiljevalci ...

KLINGER: Počakaj, počakaj, kaj je zdaj to!

VOLKEC: Improvizacija, Klinga. Vstopiš, zagrmiš, dober dan, rekel ji bom, naj me nežno pestuje, da mi je všeč, kadar imam glavo v vodi, naj me carta in ... Potem vstaneš in sedeš na srednji stol. Naj te postriže, mirno rečeš. Jaz pa, da se strinjam ... Počakaj, pozabil sem, naj mi za vsak primer pove, kje ima škatlo, da ne bo kaj narobe in ...

KLINGER: Okej. Nič nisi pozabil. Blizu sva.

VOLKEC: Nisva. Le strezniti se moram. Kje sploh sem? Koliko je ura? Pizda - sem nadelan! *Izpije, se zareži, vzame biljardni palici in pladenj s skodelicama ter odide. KLINGER vstane, se počese in odide k točilni mizi.*

Drugo dejanje

V frizerskem salonu: ANA, neonski napis Salon, ogledala, frizerski sedeži, stoli, na sredi je pralnik za lase, vstopi VOLKEC s pladnjem in kavo, pod pazduhama ima biljardni palici.

ANA: Vedela sem, da boš prišel.

VOLKEC: Kapučino sem prinesel. Počivaš ali zapiraš?

ANA: Zase sem si vzela sekundo. Zapiram. In se gledam. Potem moram spet ven, po šampon, zunaj sem bila, a sem pozabila ...

VOLKEC: Kako gibka ramena imaš ...

ANA: Kaj! Tega mi še nihče ni rekel. Gibka ramena. Lepo se sliši, kaj pomeni, ne vem. Sedi! Odloži te palice! Kaj boš z njimi!

VOLKEC: Nič, nič, za hojo, za vsak primer ... Na srednjega, če dovoliš. Zlata sredina - to sem jaz. Kje sedijo tvoji moški?

ANA: Tukaj, pri oknu. Tu je njihov sedež, potegnem zaveso in kot bi trenil imam dva salona, v enem svoje moške, v drugem svoje stranke. Mehke lase imaš.

VOLKEC: Danes ne bo tvojih moških. Volkec ne mara tvojih moških, tvoji moški so - lahko uganem ...

ANA prikima.

VOLKEC: Navadne gliste!

ANA: Še eno tako, pa tem bom nagnala. Vedi se spodobno!

VOLKEC: Resno mislim, prekletu resno. Tu imaš gliste. Nočem, da se tvoj frizerski salon spremeni v leglo primitivnih duš. Veš, ta hiša ima zgodovino, poreklo, pedigree, tudi ti imaš vse to, škoda bi bilo, če bi zapravila svoj ugled, ne dovoli, da se sem naserjejo čudaki.

ANA: Ne vem, o čem govoriš.

VOLKEC: Ni važno. Imaš mnogo moških?

ANA: Nimam. Tuintam kakšnega. Nič konkretnega, nimam več časa zanje. Preveč zahtevajo, se mi zdi. Jaz imam le delo in ... Ti tega ne veš, premlad si.

VOLKEC: Eeh, kaj pa ti veš, kaj jaz vem. A veš, da sledim vsakemu tvojemu koraku. Še v pekel bom šel za tabo. Nimaš dodatka za kavo?

ANA: Dodatka?

VOLKEC: Šilček!

ANA: Aja. Nalijem? Konjak?

VOLKEC: Daj, natoči! (*izpije in požre tableto*) Nekaj me zanima, ali je v laseh kaka pisava, kaka modrost? Ti to moraš vedeti! Mogoče v mojih laseh piše, kako ogrožena vrsta smo moški. Piše kaj o tem? Je v laseh kaj važnega, skrivnostnega?

ANA: Las je brezoseben in brezizrazen. Las je plah in neumen, las je nič. Mogoče barvno okrasje za neumno glavo. S tvojimi lasmi je drugače.

VOLKEC: Lasje so status. Ne gledaš televizije? V popoldanskih televizijskih nadaljevankah imajo tipice koruzne in pšenične njive na glavi, z lasmi vrtnarijo kot z vrtnicami in orhidejami, nekatere imajo na glavi celo čredo ovac, gojišče ptic!

ANA: Pretiravaš! Vidiš lase, ne vidiš pa sveta okrog njih.

VOLKEC: Ti me boš zdaj učila, ne bodi smešna! *(spiije na dušek in močno zakašlja)*

ANA: Kaj ti je! Tak čuden izraz imaš.

VOLKEC: Mogoče sem pijan.

ANA: Kakšne so tvoje želje? Skrajšam, operem? *(mu ovije papirnati trak okrog vratu, ogrne ogrinjalo in na ramena položi gumijasti ovratnik za utež)* ženske lase imaš.

VOLKEC: Pereš tudi? Tukaj?

ANA: Ne. Tam, v pralniku. Pridi!

ANA mu sname ogrinjalo, gumijaste uteži in ovratnico. VOLKEC vstane in se pogleda v ogledalo, si gre s prsti skoz lase, se razgleda po salonu, se opoteče in sede k pralniku. ANA medtem pokuka skoz vrata na ulico in se pripravi za pranje las.

ANA: Nekam mirno je.

VOLKEC. Zato bo pa zvečer noro. Greš kam plesat?

ANA: Ne. Do večera bom v salonu, najprej pa v drogerijo, mogoče še v banko - in domov. Naravnost v posteljo. Ko bi jaz imela take lase.

VOLKEC: Sama v posteljo?

ANA: Ja. Daj, nagni glavo, tako, ja, mehke lase imaš, res, po umivanju bojo še mehkejši. Tvoji lasje imajo nekaj v sebi.

VOLKEC: Prej si rekla, da ničesar.

ANA: Ko jih uredim, bojo imeli.

VOLKEC: Vroča voda preganja zlo, pravijo, in voda nas poveže z zvezdami v nebesih in peklu. Dve zvezdi vidim. Ena je tvoja, druga ... Imaš sestro ali hčerko?

ANA: Kako veš, da imam hčerko!

VOLKEC: Kaj me ti zajebavaš? Norce briješ? Počasi, gospa, vse vem o vas, vi o meni ničesar ... A ni škoda tvojega lepega pogleda, gledaš me, a me ne vidiš, ista si kot vse prasice na tem svetu! Pizda - zdaj zdaj me bo vrglo!

ANA: Kaj bi rad, daj mir, mokre lase imaš, počakaj!

VOLKEC (*vrže s sebe ogrinjala in vstane*): Navadna smet si, navadna blesava frizerka. In zajebavala me boš, kako vem, da imaš hčerko in sestro. Kaj pa misliš, da si! Pizda – svet ni več svet!

ANA: Veš kaj, tu ni gostilna, jaz nisem tvoja šmrklja, poberi se!

VOLKEC: Kaj! Groziš! Meni osebno groziš, frizerčica! Marš v pizdo materino! (*vrže ogrinjalo vanjo in brcne v omaro*)

ANA: Ne razbijaj! Pijan si!

VOLKEC: Jaz? Ti si pa zdrogirana, misliš, da ne vem, kje je roba, pizda!

ANA: Smešen si! Poberi se!

ANA se zažene vanj, VOLKEC se umakne in ANA pade. Skočì nanjo.

VOLKEC: Lep položaj, kaj praviš, frizerčica! Odpnem hlače? To čakaš, kaj! Ves čas misliš le na to, kaj, lepe lase imam, lepo glavo, še lepšega kurca! Zpoj mi tisto pesem! Anko Ančice, dušo in srce ...

ANA: Dol se spravi! Smrdiš kot svinja!

VOLKEC: Poj, sem rekel!

ANA: Niti pod razno!

VOLKEC: O, boš, pa še kako visoko boš pela, frajla stara! Kje je roba?

ANA: O kaki robi govoriš, pojma nimam, nič nimam, res, poglej! Dol z mene, slišiš!

VOLKEC: Bolj nežno, Ančice, bolj potiho ... Zdaj pa poj, madona svet! Ne bom več ponavljal!

ANA: Ne bom pela!

VOLKEC: Boš!

ANA: Ne bom, rekla sem ti!

VOLKEC ji primaže klofuto in ji raztrga bluzo. ANA zaihti.

VOLKEC: Poj!

ANA: Počakaj, ne morem ...

VOLKEC: Ne joči več! Poj! (*dvigne se in preden si odpne hlače požre tableto*)

ANA: Kaj naj pojem?

VOLKEC: Tisto ... Anko, Ančice, dušo in srce ...

ANA: Ne znam. Kaj žreš?

VOLKEC: Žrem?

ANA: Tablete ... Si bolan?

VOLKEC: Nisem, bojim se, da bom zbolel, nočem zboleti, nočem se klanjati, nočem ubogati, razumeš, Volkec je pokončen človek, samosvoj, originalna duša, razumeš!

ANA: Pijača in tablete - to ne gre skupaj!

VOLKEC: Pizda - poj, rekel sem, poj!

ANA začne peti, potihoma, potem vedno glasneje, medtem VOLKEC sleče hlače in se smeji.

VOLKEC: Tak glas imaš kot Meri. Lep glas! Njena mati si, kaj!

ANA: Nisem!

VOLKEC: Ne laži! Kdo pa je Klinger? Tvoj tip? Tvoj boter? Tvoj ...
(pokaže s sredincem)

ANA: Kaj delaš? Zakaj se slačiš, nor si, nehaj, policijo bom poklicala! Zakaj to počneš!

VOLKEC: Iz gole zajebancije, kratkočasim se in ura je taka. Blesava. Kadar ni ne noči ne dneva. Razumeš?

ANA: Ne.

VOLKEC: Vedel sem. Butast ksiht, butasta pamet! Poj, sem rekel, prepevaj, ptičica! (spet trga bluzo z nje)

ANA zapoje.

VOLKEC: Uspavala me boš s tem lepim glasom, angelsko Madonin glas, glasnica rockenrola, kraljica rocka! Še, še, še poj!

ANA: Ne bom več pela, dovolj te imam! (sune ga, VOLKEC pade z nje, ANA se dvigne in steče k vratom, VOLKEC jo ujame in udari, ANA pade, VOLKEC zaklene vrata)

VOLKEC: Nikoli ne reci ne, še posebej pa meni ne, frizerčica zafnana! Obrni se, slišiš, ne zajebavaj, zdaj gre zares! Stopil mi je, končno mi je stopil, dolgo sem rabil. Kaj hočeš, različni smo, drugačni, večplastni, ampak ko zagledamo dlačje, znorimo! (vrže se nanjo, slači spodnjice, z nje vlačí krilo) Kje je zdaj kdo, da bi me videl, kaj delam z babami! Jaz znam z njimi ... Stara, odpri oči, daj, ne zajebavaj me, ne blefiraj, hitel bom, res, častna beseda, niti minute ne bom zamudil ...

Nekdo hoče odpreti vrata. Sledi trkanje. Razbijanje po vratih. VOLKEC se prestraši, vstane in se obleče, ANO povleče na drugo stran salona in potegne zaveso.

VOLKEC: Kdo je?

KLINGER (*off*): Jaz! Odpri, stari!

VOLKEC: Počasi, kaj bi rad! (*odklene vrata*)

KLINGER: Kakšen pa si?

VOLKEC: Glavo mi pere.

KLINGER: Kje pa je?

VOLKEC: Šla je po šampon.

KLINGER: Si že našel?

VOLKEC: Ne še.

KLINGER: Kaj čakaš!

VOLKEC: Tebe. Rekel si, da prideš.

KLINGER: Dobro ... Opravi hitro. A kaj sluti?

VOLKEC: Nič. Rekel sem ... Glavo mi pere.

KLINGER: To je dobro. Potem pa - kot sva se dogovorila. Denar je tu in če boš priden, ti bom povedal, zakaj vem, da je tu, še več, stari, pokazal ti bom, zinil boš od začudenja. Grem, dobro opravi. Čao!

VOLKEC: Bom dobro opravil, ne moti me ... Čao!

KLINGER: Kaj praviš?

VOLKEC: Nič. Glavo mi pere ...

KLINGER odide, VOLKEC zaklene vrata, gre k ANI in odgrne zaveso.

VOLKEC: Ooo, očke odprte, Ančice! Ušeska tudi.

ANA: Lepo te prosim ...

VOLKEC: Kje je?

ANA: V spodnjem predalu, ven ga potegni, zadaj je lesena pregrada, nalahno jo potisni, odprla se bo, brez skrbi, zadaj je vrečka, vzemi, požri, če hočeš ... Pa tako prijazen si bil, prelep, da bi bil resničen, sem si rekla, tip z džambo plakatov: zagorel, bel nasmeh, mišičast ... Kako sem se zmotila, kura navadna ... Vzemi, slišiš, in izgini!

VOLKEC: Počasi, le počasi. Kaj pa one stvari, meni pare niso vse, razumeš, inteligentna nisi preveč, kaj ...

ANA: One stvari ... Ne vem, kaj misliš.

VOLKEC: Misli mi preberi!

ANA: Saj bi, a jih je tako malo v tvoji glavi!

VOLKEC: Zajebavaš! Dobro. Pa daj ... *(dvigne roko nad njo)*

ANA: To naj berem v tvojih mislih? Razočaral si me, poba!

VOLKEC: Poba! *(jo odrine)*

ANA se začne slačiti. Počasi trga kose raztrgane bluže s sebe, potem krilo, vstane in je pred njim le v spodnjem perilu.

VOLKEC: Nisi privlačna. Grda si, grda kot tale stol, strašno si grda, ampak komaj čakaš, da te položim, kaj, komaj čakaš, poželjivo se delaš, trudiš se, ker misliš, da je zadnjič, stare babe vedno tako mislijo ...

ANA: Izkušnje. Neverjetne izkušnje govorijo iz tebe. Pridi, pridi!

VOLKEC: Le počasi, nikamor se ne mudi. Pizda - sem utrujen od vsega tega! Kdo bi si mislil ... Zajebat grem dopoldne. In popoldne. Upam, da bom ponoči doma. Kakšen človek sem, čudak, dopoldne sesut in prazen, popoldne pomendran ... Liži me, k nogi, gnida gnidasta!

ANA: Lizala te bom, ukaži, kje!

ANA liže hlače, videti je, kot da neskončno uživa.

VOLKEC: Kje je denar?

ANA: V predalu.

VOLKEC: Aja. Še me liži!

ANA: Zgoraj te še nisem.

VOLKEC: Zgoraj me liži, dvigni se!

ANA: Poljubila te bom.

VOLKEC: Daj.

ANA ga poljubi, premikata se proti ogledalom in steni. ANA za VOLKČEVIM hrbtom brska po frizerski mizi in nekaj išče. Trkanje. Oglasi se MARIJA.

VOLKEC: Pizda - že spet je nekdo! Ne bova odprla!

ANA: Bova, pusti me ... Marija! Marija! *(zavpije)*

VOLKEC: Utihni! *(zgrabi škarje in zagrozi)* V srce jih zapičim! Utihni!

Prisluškujeta.

VOLKEC: Kje si rekla, da je?

ANA: Tam. Spodaj. Zadaaj.

VOLKEC: Klinger ve, da imaš denar.

ANA: Ne.

VOLKEC: Lažeš! *(jo odrine)*

ANA: Prišežem. Vzemi ga, prosim vzemi ga že in izgini z njim, nočem te videti!

VOLKEC: Počasni. Si se nalizala hlač? Kaj boš zdaj lizala? Mogoče svoja frizerska tla, kaj praviš. Uleži se! Kaj me gledaš, na tla, na trebuh! Daj mi tace, dvigni se, vozila se bova, po rokah, hitreje, hitreje, kje so mišice, Anko Ančice, kje, no, dajmo, zdaj se spusti, liži, liži lasten prah in lase, frizerčica, liži, liži ... Rit ti gleda iz gat! Napeta koža, presenetljivo napeta za tvoja leta ... Nisva še zaključila, še bova, še bova, do nagega, obljubim, Anko Ančice, dušo in srce ...

ANA: Spusti me, ne morem več, zraka nimam!

VOLKEC: Ne razumem. Česa nimaš! Zraka? Dobro, spustil te bom, obrni se, tako, ja, zdaj pa most, čez most bom šel, usloči telo, naj bo kot mavrica razpeto čez frizersko delavnico. Odlično, stegna se ti tresejo, zdaj bi te moral pičiti. Odpni modrček!

ANA: Ne morem, ti ga daj!

VOLKEC: Jaz že ne, nisem tvoj suženj. Slekla se bova, počasni se boš slekla, moram te pregledati, joške, rit, popek, tvoje svetlo dlačje.

ANA: Kar glej me, modrca ne boš odpel, slinavec!

VOLKEC: Odkod pogum? Odkod toliko poguma!

ANA: Ne morem več, padla bom z lastnega mostu...

VOLKEC: Počakaj, čez most moram! *(stopi na njena stegna, lovi ravnotežje, stopi ji na trebuh in skoči na drugo stran)* Bravo! Trden most, Anko Ančice!

ANA *(se zlekne na hrbet, zamiži)*: Daj, odpni modrc, do nagega, si prej rekel!

VOLKEC *(stopi za njen hrbet in poklekne)*: Dobro, če že siliš, odpel bom ... So stare ali mlade? Za zobat ali stret? Kaplje ali češnje? Trde ali mehke. Ena sama mehka mlečna sluz, kaj!

ANA *skloni glavo, VOLKEC odpne modrček. Na njenih prsih zazija brazgotina. VOLKEC vrže modrček v zrak, potem jo objame, a hitro spusti in vstane.*

VOLKEC: Hudič! Kje pa je! Kaj je to! Nimaš je! Pizda - kaj si naredila!
(zakriči in se obrne proč) Kje imaš joško!

ANA: Nimam je.

VOLKEC: Zakaj nisi rekla?

ANA: Kaj bi rekla?

VOLKEC: Ne vem. Oprosti ... Ampak ... Počasi, počasi, to je tvoja finta, to je ... Zakaj si vztrajala, zakaj si rekla, odpni, vedela si, da mi ne bo vseeno, mislila si, ko vidi, odneha ... Ne, ne, zmotila si se ... Pizda - jaz imam peh. Ko je vse pripravljeno, ko je vse stoprocentno, eto, se ideja sesuje v prah, pade v pizdo materino ... Kaj me gledaš! Obleci si!

ANA: To je naredil rak, tudi jaz imam peh, tri leta se mojih jošk ni dotaknila moška roka.

VOLKEC: Nehaj! Kaj me to briga, hotel sem te lepo nategnit, ti pa, odpni, odpni! Gnida!

ANA: Vzemi denar in izgini!

VOLKEC: Vzel ga bom, obleci se, sem ti rekel! (jo udari)

ANA: Še udari! Navajena sem. Moški me tepejo.

VOLKEC: Kaj pa naj drugega počnejo s tabo. Naj te slikajo in rišejo, peljejo na zabave, na kurčeve Maldive ... Sploh veš, kaj je to rojstvo, kaj spočetje!

ANA (se oblači): Nič ne vem, jaz ... Pridi, skupaj bova štela. Jaz bom odprla, ti boš zgrabil.

VOLKEC: Pa odpri, če že hočeš ... Stoj, stoj, stoj ... Jaz bom prvi, nobenega presenečenja več, stara moja. (odpre predal) Kaj pa je v tej škatli?

ANA: Ne vem.

VOLKEC: Pogledala bova ... Ooo! (pred oči dvigne pištolo) Kaka sreča, da sem bil prvi, če bi ti odprla prva, bi najbrž že ležal s preluknjanimi jajci, kaj! Nevarna si, bolj kot zgledaš. Zakaj imaš orožje?

ANA: Ni moje. Prvič ga vidim. To je škatla za moške čevlje, jaz pa ...

VOLKEC: Počasi, ne vem, kaj si - moško ali žensko ...

ANA: Baraba, baraba! (se zakadi vanj)

VOLKEC: Ne serji ga, umiri se! Ne izzivaj, Volkec nikoli ne počne dveh stvari hkrati. Zapomni si! Ali eno ali drugo. Ali batine ali seks, ali pištola ali denar. Ali ljubezen ali sovraštvo ... Seksala ne bova, to je zdaj že jasno, zato se bova tepla, jaz te bom tepel, ne suvaj, ne izzivaj! (jo odrine)

ANA pade kot pokošena. Trkanje. MARIJA kliče. VOLKEC ANO potegne za zaveso. Pospravi škatlo. Odpre.

MARIJA: Kje je Ana?

VOLKEC: Po šampon je šla. Glavo pereva.

Vstopi ŠEF.

ŠEF: Vidim.

VOLKEC: Kdo je?

MARIJA: Šef bifeja.

ŠEF: Pa ti, kdo si?

VOLKEC: Jaz sem čao!

ŠEF: Videti si res tak. Je vse v redu s tabo, poba?

VOLKEC: Poba? Ana mi je rekla, poba ... Vse je v redu. Kaj bi rada?

MARIJA: Hrup sem slišala. Ana me je klicala ...

VOLKEC: Daj, daj, kje pa, prisluhi, Meri, pust je in direndaj. Vsi kričijo ...

ŠEF: Poba, povej Ani, da gremo ...

VOLKEC: Saj ve, skupaj gremo, v šotor, je rekel Klinger ... Midva sva zaročena, Meri ...

MARIJA: Ja, vem, ampak ... Je res vse v redu s tabo, ljubček moj?

VOLKEC: Je? Zakaj sprašuješ? Glavo mi pere. Čakam jo. Okej?

ŠEF: Okej. Greva.

Odideta. VOLKEC zapre in zaklene.

VOLKEC: Preštel bom, kdo ve, koliko jih je. (*izprazni šaržer, šteje naboje, zasliši stoke*) Anko, Ančice, skoraj sem pozabil nate. Ogromno nabojev imaš, ogromno, ogromno. Bova razdelila? Bova vse preštela? Kje je pištola? (*išče, ko jo najde, jo potisne za pas*)

ANA: Kdo je bil, nekaj sem slišala?

VOLKEC: Nikogar ni bilo. Vse je pod kontrolo. Kje sva ostala? Lizala si že, slekla si se tudi, tepla sva se tudi ... Nekaj manjka ...

ANA: Obžaloval boš ...

VOLKEC: Jaz nikoli, ne poznaš me. Duša občutljiva, ampak le za kratek čas. Kaj bova počela?

ANA: Izgini, Volkec!

VOLKEC: Praktična ženska si, se mi zdi. Akcija je tvoj imperativ, moj pa teorija, dajem ji prednost, bolj kot kmečki pameti, jaz sem v bistvu izganjalec prakse, ves pasji do praktičnosti, rizičen heretik, klaftera uma ... Ti pa ... Kaj bova zdaj?

ANA: Čakala bova.

VOLKEC: O, seveda, kaj pa drugega.

ANA: Ne bom ti odpustila.

VOLKEC: Nisem grešil.

ANA: Daj mi ključke ... Slabo mi je, na zrak moram ...

VOLKEC: Nekdo bo prišel. Počakajva ga.

ANA: Kdo?

VOLKEC: Nekdo. Pravočasno bo prišel. Spoznala ga boš. Imaš dovolj šampona, dokončaj opravilo. Operi me!

ANA: Ne bom te prala!

VOLKEC: Lase mi operi, začela si, dokončaj!

ANA: Ne bom.

VOLKEC (*jo udari*): Ubogaj! Ne afnaj se, lepo te prosim! (*sede k pralniku, natoči vodo in namoči lase vanjo*)

ANA: Mehke lase imaš!

VOLKEC: Ti pa gibka ramena.

ANA poišče sušilec za lase in ga vklopi.

VOLKEC: Počasi, le počasi, izklopi tega hudiča, ubiješ me z njim!

ANA: Ne bom te, ti si že ubit, tebe ni ...

VOLKEC: Zate ne obstajam več, kaj. Vem.

ANA: Grešil si. Zato te ni.

VOLKEC: »Nihče ne greši, ker pozna greh, ampak zato, ker ga naredi!«

ANA: Ne lajaj vame!

Trkanje. Klingerjev glas. VOLKEC hiti odpirat.

VOLKEC: Kaj je spet!

KLINGER: Si že?

VOLKEC: Psst!

KLINGER: Si že opran?

VOLKEC: Ne še, pereva, pravkar pereva, pravkar je prišla s tem svojim šamponom.

KLINGER: Je rekla Marija, ja, da te ni, Ana. Kako je?

ANA: V redu. Kaj bi rad? Zamenjaj me, ostani tu, po kavo grem ...

KLINGER: Ne, ne, ostani, Marija jo prinese. Nekaj se moramo zmenit. Slabo se bo končalo, nekaj stvari sem zajebal, slabo sem načrtoval, Ana, ne vem, če razumeš, ampak, jebemomater, jaz moram povedati. Vse bom povedal. Preveč si trpela, videl sem ...

VOLKEC: Počasi, stari, kaj si videl, kdo trpi! Mogoče se nisva razumela.

KLINGER: Nisva se, žal mi je, izkoristil sem te ... Prasca sem iz tebe naredil, žal mi je ...

VOLKEC: Žal? Denar je tam ... *(sede k pralniku)*

ANA: Grem ...

KLINGER: Ostani, ko boš slišala in videla, boš razumela, počakaj ...

VOLKEC: Nisva se tako zmenila, stari, kaj zdaj blefiraš! Halucinacije ali kaj!

KLINGER: Žal mi je ...

VOLKEC: To si že rekel, kaj bi rad!

KLINGER: Nič. Spakiraj, greva! Pozabi na vse, poklical bom reševalce in adižo.

VOLKEC: Reševalce? Jaz sem zdrav.

ANA: Ne bi rekla.

VOLKEC: Utihni!

KLINGER: Počakaj, rad bi pojasnil nekaj stvari. Ne vem, kje naj začnem, mislim, da sem vse zasral, kriv sem, priznam, kriv sem ...

VOLKEC: Kriv? Nič takega se ni zgodilo.

KLINGER: Bolan si. Preveč si bolan, da bi razumel svoj položaj. Enostavno ... Ne vem, enostavno povedano: preizkušali smo te. Si v redu ali nisi?

VOLKEC: Preizkušali?

KLINGER: Ja. Če si dober za našo družino, če ustrezaš, če si kaj vreden, razumeš, Marijo ti ne moremo kar tako brezveze dati za ljubico in ženo.

VOLKEC: Moremo! Kaj pomeni ta tvoj moremo. Kdo si?

KLINGER: Ni važno. Ti ne moreš imeti otrok z Marijo, dokler ne preverimo, kaj je v tvojih genih, razumeš.

VOLKEC: Počasi, počasi, Klinga, ne se zezat z mano, igro si postavil na glavo, nisva se tako zmenila, rekel si ...

KLINGER: Zajebal sem se ...

VOLKEC: Zajebal, daj no, počil te bom, pizda - koliko energije je šlo v nič!

KLINGER: Poslušaj me ...

VOLKEC: Ne bom poslušal tvojih bedarij ... *(vstane in zagrozi s pištolo)*

KLINGER: Slišiš! Usedi se! Znorel bom! *(ga udari, pištola odleti)*

VOLKEC se nasloni na pult, pištolo zgrabi ANA, KLINGER sede k pralniku.

KLINGER: Boš zdaj tiho?

VOLKEC: Bom.

KLINGER: Nekaj ti moram pokazati. Ko bo Ana trikrat potrkala po steni, bodi pozoren, tja gor glej, gor pod strop. No, daj, potrkaj, Ana!

ANA močno potrka z biljardno palico. Čez čas skoz steno pokuka palica, z nje se počasi razvije slovenska tribarvnica.

VOLKEC: Pizda - kot cirkus Adria! Vedel sem, da sem v njem. Vse te akrobacije in vso to prazno čvekanje. Nakladanje brez vesti. No, kaj je to!

ANA: Zastava. Si slep?

VOLKEC: Klinger, kaj je to?

KLINGER: Skoz luknjo gledamo.

ANA: Kdo je gledal?

KLINGER: Saj veš.

VOLKEC: Lažeš! Kdo je gledal? Marija tudi? *(zgrabi palico in jo vrže v zastavico)* Kdo je gledal?

KLINGER: Vsi. Marija, jaz, pustne šeme ... Vsi. Kdor je imel čas, je gledal.

VOLKEC: Pustne šeme, Klinga! Nova finta.

KLINGER: Ja.

VOLKEC: Ne veš, kaj delaš, kako si mogel! *(na pultu poišče vtikač sušilnika za lase in ga skrivoma vtakne v vtičnico)*

VOLKEC: Natoči vodo, lase mu bova oprala, kaj praviš, stari!

KLINGER: Če hočeš, meni je vseeno ... Zakaj nič več ne rečeš?

VOLKEC: Kaj naj rečem po vsem tem? Izigral si me. Do konca.

KLINGER: Izigral? Ti si mene. Uboga Ana! Ubil bi jo.

ANA: Vse ste videli?

KLINGER: Vse. Oprosti, Ana!

VOLKEC: Natoči vodo! Pizda - natoči vodo! Prali bomo ...

KLINGER: No, pa dajmo! Od cigaretne dima mi smrdijo lasje, lahko bi me tudi postrigla, na nulo, bi šlo. Pust je.

ANA: Ne vem. Nasloni se! Je voda vroča?

KLINGER: Ne, prijetna je.

ANA: Kaj boš naredil z njim?

VOLKEC: Ja, kaj boš zdaj z mano!

KLINGER: V bolnišnico greš. Jasno kot beli dan.

VOLKEC: Na Črpanje želodca ... Misli si. Pizda - kako si se zmotil!

Volkec vključi sušilnik za lase in ga potisne v pralnik, v katerem je KLINGERJEVA glava. Blisne. KLINGER zahrope, telo močno trzne in se umiri. ANA medtem pobegne iz salona. VOLKEC se ozre naokrog.

VOLKEC: Ana, kje si! Misliš, da naju gledajo? Kaj, Anko Ančice, dušo in srce! Naju gledajo? Naju sploh vidijo?

Epilog

VOLKEC (*najprej se igra s palicama, potem s pištolo, položi jo na Klingerjeva kolena in šteje naboje*): Grob sem si izkopal. Stopnice podrl. Svet premaknil. Kaj naj zdaj delam? O čem naj razmišljam? O minulih kurčevih dogodkih? Ne! Skoz tistole špranjo vidim nebo. Na njem plava črn oblak. Jaz na njem. O čem naj govorim? O svojih čustvih? To je zdaj moderno. O mojih čustvih razmišljajo drugi, vse vedo o meni in iz mene delajo razkošni spektakel. Rad bi bil primabalerina. A ni ta želja lepo čustvo? Rad bi plesal. Nič drugega. Plesal do nezavesti. Je to čustvo? Ne. Čustvo je takrat, kadar čustvo izbere človeka in ne človek čustvo ... Mislil, da bom zaspal. Zvečer je fantovščina. Potem poroka. Krožnik juhe. Težko vino. Bela torta. Nekdo bo kozlal. Zadnja večerja. Križ na grbi. Brez prstana v zakon. Brez otrok in palice. Brez vrednot in sladkega smeha. Nekdo mi je zamenjal vrstni red življenja. Mene ni tukaj. Denar me bo vzel za svoj drobiž. Denar me šteje. Številke me pišejo. Vrtiljak vzleti z Brnika. Ni me zraven. Brezvezna dejanja. Zdaj zdaj bo potrkalo na steklena vrata! Zdaj zdaj bom izgubil Marijo! Zdaj zdaj bom pustna šema! Sredi delavnice bova ležala, objeta s poljubi. Lepe sanje. Počakal bom šefa. Naj te z denarjem posujem, Marija. Naj te vržem čez ramo. To ni več življenje, životarim kot zmečkan pajek na

steni. Tu ni ničesar življenjskega, prosti pad tablet, poštno ležeči
človek. Naj te vidim, Marija, naj ležem s tabo na mizo, na tla, s tabo
moram bit, res, življenje si mi vzela. Bolj mislim nate, bolj daleč sem
od tebe, ustvarjam te, ustvarjam svet, ko Bog, ki se misli, ki se misli
... Kako uživam! (*leže na tla*)

Vstopi MARIJA.

MARIJA: Volkec! Volkec, spiš?

VOLKEC: Ne. Pri budnem spim.

MARIJA: A veš ...

VOLKEC: Vse vem.

MARIJA: Bova nocoj norela?

VOLKEC: V šotoru, misliš?

MARIJA: Ja. Povedala ti bom ...

VOLKEC: Ni treba. Vse vem in vsemu temu se reče čustvo, Meri!

MARIJA: Nekaj drugega ti moram povedati. O tem, kako sva bila skupaj, ko
par, mislim, to se ne zgodi vsak dan ...

VOLKEC: Hodila sva, ja, vsak dan, do zdaj.

MARIJA: Osem dni, Volkec.

VOLKEC: Ja, in? Kaj bi rada?

MARIJA: Zakaj si tak?

VOLKEC: Zakaj! Tak sem kot vsi drugi - ne opaziš razlike - jaz sem
človek brez, brez vsega, nič nimam spodaj, še manj zgoraj, na levi in
desni pa nimam kaj iskati. Meri, meni ne bo nihče s prstom kazal, kam
moram, jaz nisem od tukaj ...

MARIJA: Prazen izgovor!

VOLKEC: Jaz sem vse pomešal.

MARIJA: Veš, načrt smo imeli ...

VOLKEC: Načrt?

MARIJA: Ja. S Klingerjem in ... Midva sva hotela ... Nisem bila
zadovoljna s tabo, pil si in mama mi je rekla, skupaj moramo držati ...

VOLKEC: Mama?

MARIJA: Ja, mama - vsak ima mamo - in Klinger je rekel, da imaš ti
mačeho, ampak to ni res, jaz ...

VOLKEC: Klingerja ni več. Kazen bo huda. Vem, da bo. Jaz sem ga.

MARIJA: Moj brat je.

VOLKEC: Kaj! Kdo je on? Brat? Ne serji ga! (vstane) Moj bratranec je. Kaj si potlej ti meni? In kdo je tvoja mama? Komu sem jaz brat? Svet je nor!

MARIJA: Moja mama je Ana.

VOLKEC: Nisem te slišal.

MARIJA: Ne bom ponavljala.

VOLKEC: In tisti človek s tabo?

MARIJA: Šef bifeja. Klingerjeva zamisel.

VOLKEC: Kje so reševalci, kri mi teče?

MARIJA: Policaji pride pote, Volkec.

VOLKEC: S sireno?

MARIJA: Ne vem. Počakaj, naj ti povem ... Hotela sem ... Rekla sem ... Ja, Klingerju sem rekla, majke mi, dajmo, spremenimo ga, dokler je še čas, Volkec ni več naš. To sem rekla. Čisto si se spremenil. Tablete, pijanščina in to ...

VOLKEC: Tablete so mi predpisali, Meri. Ko sva prišla z mamo iz Bosne, brez očeta, kot veš, sem se slabo počutil, moral sem na pregled, obema je crknila glava, stara in jaz ... Potikam se naokoli, študij sem zajebal.

MARIJA: Zakaj ste rinili v Bosno, Volkec?

VOLKEC: Atek je bil inženir, Bosna pa brez strokovnjakov, kot veš iz šolskih knjig. In smo šli. Potem pa vojna. Ateka je odnesla eksplozija. Še prej smo spremenili vero, navade, videz, spodnje gate in kape in frizure in stole in slike ... Vse ...

MARIJA: Vse?

VOLKEC: Se bova poročila, Marija?

MARIJA: Ne. Ne morem se poročiti s tabo.

VOLKEC: Zakaj ne. Spremenil sem se.

MARIJA: Zaprli te bojo, Volkec!

VOLKEC: Mene? Daj no mir! Idejo imam, Meri!

MARIJA: Nimaš je.

VOLKEC: Kaj ti je!

MARIJA: Nič.

VOLKEC: Povej!

MARIJA: Moja mama ...

VOLKEC: Vse ji bova povedala. Vse po resnici. Če si noseča, bo vesela, sploh ne veš, kaj mamam pomeni nosečnost. To ni zabava, Meri, nosečnost ni kot poklic, to ni kelnarija, daš-dobiš, nosečnost je organizacija ...

MARIJA: Kaj si naredil moji mami? (*zaihti*)

VOLKEC: Tvoji mami! Kdo je tvoja mama! Ne se zezat z mano! Ti nimaš mame! Taka kot si, ne moreš imeti mame, brez mame si ...

MARIJA: Ana je moja mama. Vprašala sem te. Kaj si ji naredil!

VOLKEC: Ana! To ni res. Nič ji nisem naredil, kaj te je obsedlo!

MARIJA: Videli smo te.

VOLKEC: Kaj čakava?

MARIJA: Nič.

VOLKEC: As! Spet me nekaj zbada v glavi!

MARIJA: Moja mama zbada.

VOLKEC: Nehaj s tem! Ti nimaš mame!

MARIJA: Kje pa! Ti si me naredil iz gline, ne!

VOLKEC: Kaj se greš, povej mi, v kako igro sem padel!

MARIJA: Ana je moja mama, razumeš, Klinger moj brat, resnico govorim.

VOLKEC: In šef je vajin atek!

MARIJA: Nimava ateka, šef je šef. Ja, šef je ...

VOLKEC: Meša se ti! Greva! Meri, greva k tebi!

MARIJA: Nikamor ne grem. Daj mi tablete, Volkec!

VOLKEC: Ne dam jih ... Greva ...

MARIJA: Tu bova ostala. Nikamor več ne grem. Potem pride mama.

VOLKEC: Sit sem tvoje mame!

MARIJA: Ubil si jo!

VOLKEC: Nikogar nisem ubil!

MARIJA: Zakaj je on tako bel in nepremičen.

VOLKEC: Ne vem. Balzamerji so ga polepšali ... Klinger je vse zajebal, kazen bo huda, vem ... Greva! Greva!

MARIJA: Sedla bom.

VOLKEC: Grem pa sam.

MARIJA: Zdaj bi lahko že plesala v šotoru.

VOLKEC: A ne bova?

MARIJA: Ne.

VOLKEC: Kaj boš z denarjem?

MARIJA: Mamin je. To hišo je prodala ...

VOLKEC: Kje je?

MARIJA: Kje? Na banki! Mama ...

VOLKEC: Ana je tvoja mama, praviš, in Klinger tvoj brat in on moj bratranec, pizda - kdo sem potlej jaz! Tvoj sorodnik? Sem sploh človek, pol človeka, sem mogoče dokument, številka Čevljev? Kdo sem jaz? Marija,

dotakni se me, položi svojo roko na moje čelo, daj, bodi prijazna z mano, meni ne gre, crkujem, tu znotraj me boli ... Praviš, da je Ana tvoja mama in Klinger tvoj brat, vidva sta brat in sestra, Klinger je moj bratranec, kdo sem potlej jaz, kdo sem, kdo to ve! Sem drobiž? Sem denar? Truplo? Samemu sebi privlačno! Praviš, da je Ana tvoja mama in Klinger ... Psst! Sirena zavija ... *(potegne pištolo, cev potisne v usta in pade na kolena)* Kdo sem jaz, Marija, kdo sem jaz, kdo sem jaz!

Zatemnitev.

MARIJA: Volkec!

Osvetlitev. Volkec ima še vedno cev pištole v ustih. Na vratih ANA.

MARIJA: Mama!

ANA: Sproži, če upaš!

MARIJA: Mama!

ANA: Daj sem to igračo!

VOLKEC jo da brez besed.

ANA: Zdaj smo sami. In cela noč je pred nami. Jaz bom govorila.

VOLKEC: Molčal bom. Mislim, da sem svoje povedal. A je res ...

ANA: Res je. Zunaj zakona se je zgodilo, s tvojim starim. In ti, gnilo jajce, misliš, da boš njen mož! To boš drago plačal.

VOLKEC: Vem. Čakam.

MARIJA: A ne bi spremenili pogovora? Majke mi ...

ANA: Ne.

MARIJA: Kaj bova z njim celo noč?

ANA: Prevzgojili ga bova! Iz dreka v človeka, Meri!

VOLKEC: Lahko vstanem?

ANA: Lahko. Tja, na stol se usedi.

VOLKEC: Ne morem, tam je Klinger.

ANA: Usedi se, sem rekla!

VOLKEC: Kam naj ga denem?

ANA: Za zaveso, tam so moji moški.

VOLKEC zvleče Klingerja za zaveso in se vrne.

ANA: Dobro sediš?
MARIJA: Mama ...
ANA: Natoči vodo.
VOLKEC: Ne se zezat!
ANA: Zaveži gobec, mali!
MARIJA: Mama, kaj nameravaš z njim?
ANA: Natoči vodo, Marija! Lase mu bova prali.
VOLKEC: Spet?
ANA: Celo noč bova prali.
VOLKEC: Možgane, ki jih nimam več.
MARIJA: Mama, ne bi ...
ANA: Ne še. Policijo bova poklicali pozneje.
MARIJA: Zakaj?
ANA: Ne bodi otročja, ne sprašuj neumnosti. Ista si kot tvoj oče.
MARIJA: Jaz grem!
ANA: Trmasta si tudi kot tvoj oče!
MARIJA: Mama, ne odpiraj rane!
ANA: Rane?
MARIJA: Naj ti pokažem svoje?
VOLKEC: Ni treba, jaz sem jih že videl.
ANA: In jih boš še, pizdek mali!
MARIJA: Mama, ne obračaj besed!
ANA: Tiho, revica!
MARIJA: Majke mi, jaz grem!
ANA: Pokličí očeta!
MARIJA: Niti pod razno!
ANA: Zaljubljena si vanj, speljala si ga, kaj bi zdaj rada!
MARIJA: Grem!
ANA: Počakaj!
MARIJA: Grem!

ANA jo zgrabi, potem pa trikrat potrka po steni. Iz luknje prileze palica, z nje se odviije slovenska zastava. Iz VOLKČEVIH rok padeta palici.

VOLKEC: Šef je tvoj mož? In tvoj stari, Meri?
ANA: Kdo pa? Ti? Izmeček! (ga udari) Vključi, Marija!

MARIJA: Ne bom.

ANA: Bom pa sama ... Kam rineš! Miruj! *(zagrozi s pištolo)*

VOLKEC: Ne nori!

ANA: Fen že dela, sleci srajco, polizanec! Potisni glavo v pralnik, prali bomo, prali bomo, na glas bomo prali, celo noč bomo prali, pizda mala!

MARIJA sede na tla, ANA zagradi VOLKČEVO glavo in jo potisne v vodo in maha s sušilnikom.

MARIJA: Mama, nehaj! Nehaj! Kaj delaš! Znorela si! Mama, mama!

ANA: Tiho! Spizdi od tu!

VOLKEC: Spet slišim sireno!

ANA: Ja? Res? Sireno slišiš, daj no! Še sekundo imaš, mali, poslušaj jo, zadnjič jo slišiš!

VOLKEC: Rekla si, celo noč bomo prali ...

ANA: Pozabi.

VOLKEC: Obljuba dela dolg!

ANA: Pozabi! Zakaj človek ne odneha žreti samega sebe? Zakaj žival ne žre sama sebe? Zakaj človek noče umreti, kadar je treba? Žival komaj čaka svojo smrt? Zakaj narobe svet? V tebi je čudovito razmerje: polovica življenja ti je ušla, druge nikoli ne boš dohitel.

VOLKEC: Kako modrovanje! Končaj opravilo!

ANA: Bom. Srečno pot! *(spusti sušilnik za lase v pralnik, VOLKČEVO telo močno trzne, nato se umiri)*

MARIJA: Uživaš, vidim! Take te ne poznam, majke mi, prvič te vidim tako, mama, pa to ni res ...

ANA: A veš, kaj je naredil njegov oče!

MARIJA: Kaj?

ANA: Tebe v meni! Svinja! Največja možna napaka. In nazadnje si mi zlezla pod kožo. Zdaj si globoko v njej, tako globoko, da ne moreš več iz nje. Si vedela, da je koža najgloblja stvar na svetu?

MARIJA: Bledeš, mama.

ANA: Vem. Vedno bolj.

MARIJA: Misliš, da je to dedno?

ANA: Zakaj?

MARIJA: Noseča sem

ANA: Z njim?

MARIJA prikima in odide. Sirena. ANA zvleče Volkca za zaveso, pograbi biljardni palici in udriha, dokler se ne zlomita. V salon vdrejo razposajene pustne šeme. Muzika. Plešejo. In ANA z njimi. Zatemnitev. Iz zvočnikov Volkčev glas, ki preglasi šeme.

VOLKEC (off): Ko si odprla pipo, mama, je odteklo dvajset litrov vode. Kadar pomivaš posodo, mama, porabiš sto litrov vode. Ko bo Marijin mož umival avto, bo steklo šeststo litrov vode. Mama, na leto porabiš šeststo kubičnih metrov vode, zase sto trideset litrov na dan. Ko bo Marija imela otroka, prištej še dvakrat toliko. Razmisli, mama, razmisli, to ni zajebancija! O tvoji brutalnosti govorim. Ko si odprla pipo v tistem pralniku, si ... Sedela boš, mama, sedela za vse to, tako kot sedim jaz tule zadaj in svoji kurčevi mašini navijam obrate do skrajnosti, do krvi, mama, a me slišiš! Pizda! As! As! (kašlja in močno hrope) Boli me, peče me! In glasu nimam več in voda teče čez, as, as, boli me, mama ... (glas prekine oster in piskajoč elektronski zvok iz zvočnikov)